

Vrchní státní zastupitelství v Olomouci
pobočka v Ostravě
701 35 Ostrava, Havlíčkovo nábř. 34
tel.: +420 59 6116702, fax: +420 59 6116706
mail: podatelna@vsz.olc.justice.cz

4 VZV 5/2014

**Městskému soudu
v Praze**

prostřednictvím

**Obvodního soudu
pro Prahu 1**

Ke sp. zn. 3 T 35/2014

Obž. generálporučík Ing. Ondřej Páleník, MBA, nar. [REDAKCE] obž.
generálmajor Ing. Milan Kovanda, nar. [REDAKCE] obž. plukovník Ing. Jan
Pohůnek, MBA, nar. [REDAKCE] obž. Mgr. Jana Necasová, nar. [REDAKCE] –
odůvodnění odvolání státního zástupce

Rozsudkem samosoudkyně Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 29. 5. 2015, sp.
zn. 3 T 35/2014, bylo podle § 226 písm. b) tr. řádu rozhodnuto o zproštění
obžalovaných generálporučíka Ing. Ondřeje Páleníka, MBA, nar. [REDAKCE]
generálmajora Ing. Milana Kovandy, nar. [REDAKCE] plukovníka Ing. Jana Pohůnka,
MBA, nar. [REDAKCE] a Mgr. Jany Necasové, nar. [REDAKCE] obžaloby státního
zástupce Vrchního státního zastupitelství v Olomouci – pobočka v Ostravě ze dne 6.
6. 2014, sp. zn. 4 VZV 5/2014.

Proti shora uvedenému rozsudku samosoudkyně Obvodního soudu pro Prahu 1
státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Olomouci – pobočka v Ostravě
podal bezprostředně po jeho vyhlášení odvolání, a to do výroku o vině, ve vztahu
k všem výše jmenovaným obžalovaným a v neprospěch všech obžalovaných.

Po doručení písemného vyhotovení rozsudku státní zástupce ve lhůtě stanovené
soudem I. stupně podané odvolání odůvodňuje následujícím způsobem.

I.

Řízení, které napadenému rozsudku předcházelo ve smyslu § 258 odst. 1 písm. a) tr.
řádu trpí podstatnými vadami, neboť v něm byla porušena ustanovení, jimž se má
zabezpečit objasnění věci, když mohly mít vliv na správnost a zákonnost

napadeného rozsudku. Podle uznávaného doktrinárního výkladu trestního řádu¹ mezi ustanovení, jimiž se má zabezpečit objasnění věci, patří zejména ustanovení o vyhledávání, opatřování, provádění a hodnocení důkazů a o postupu jednotlivých orgánů činných v trestním řízení a stran při dokazování. Mezi tato ustanovení patří i § 2 odst. 5, 6 tr. řádu, § 207 tr. řádu a § 212 tr. řádu, která byla v hlavním líčení soudem I. stupně v předmětné trestní věci porušena.

Řízení před soudem I. stupně trpí i dalšími vadami, které by sice samy o sobě nebyly podstatnými vadami řízení ve smyslu § 258 odst. 1 písm. a) tr. řádu, nicméně státní zástupce považuje za nezbytné na ně upozornit.

Nalézací soud **porušil zásadu veřejnosti hlavního líčení**, která je zakotvena v § 2 odst. 10 tr. řádu a blíže rozvedena v § 199 a násl. tr. řádu. Jde přitom o jednu ze stěžejních zásad trestního procesu, která je co do své podstaty zásadou ústavní (čl. 96 odst. 2 Ústavy a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod) a která zabezpečuje veřejnou kontrolu nad výkonem soudnictví a zaručuje zákonnost trestního řízení. Podstatná část řízení před soudem I. stupně byla vedena v režimu utajení Důvěrné, ačkoliv až na výjimky pro to nebyl objektivní a doložitelný důvod. Některé ze slyšených osob (v procesním postavení obžalovaných i svědků) buď nevypovídali v neveřejně konané části hlavního líčení o utajovaných skutečnostech vůbec, u některých pak se k takovýmto skutečnostem vztahovala pouze část jejich výpovědi, a to prakticky vždy marginální, navíc výlučně šlo o skutečnosti klasifikované stupněm utajení jen Vyhrazené. V tomto smyslu byl postup soudu, který část řízení vedl v režimu utajení Důvěrné, v rozporu i s příslušnými ustanoveními zákona č. 148/1998 Sb., o ochraně utajovaných skutečností a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. I v těchto případech mělo být ze strany nalézacího soudu postupováno tak, že veřejnost měla být vyloučena právě jen na tu část výpovědi, která se dle vyjádření slyšených osob měla týkat utajovaných skutečností. Porušení povinností podle zákona o ochraně utajovaných skutečností soudem I. stupně i dále pokračuje, neboť nezrušil stupeň utajení u těch částí spisu (protokolů z hlavního líčení), které zjevně žádné utajované skutečnosti neobsahují, a které proto není důvod utajovat. Tímto postupem nalézací soud ztěžuje stranám nakládání s takovými protokoly a uplatnění práv stran.

Nalézací soud vedle toho postupoval v rozporu i s § 128 odst. 2 tr. řádu, kdy **vyhlášený rozsudek žádným, byť alespoň stručným způsobem neodůvodnil.** Zarážejícím je pak důvod, který pro tento svůj postup soud uvedl, tedy ochrana utajovaných skutečností. Jak je zjevné z písemného vyhotovení rozsudku, tento obsahuje odůvodnění na stranách 16 až 45, aniž by jakákoliv jeho část byla vedena v režimu utajení. Nabízí se proto otázka, proč, přirozeně v omezenějším rozsahu, nebylo rozhodnutí soudu uvedeno již při jeho vyhlášení.

Napadený rozsudek ve smyslu § 258 odst. 1 písm. b) tr. řádu trpí vadami, neboť jeho skutková zjištění jsou nejasná a neúplná, když se současně nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí.

Odvoláním je namítáno, že soud I. stupně se při hodnocení důkazů vůbec nevypořádal s řadou podstatných důkazů a skutkových zjištění, které z nich plynou.

¹ Šámal, P. a kol. Trestní řád II. § 157 až 314s. Komentář. 7. vydání. Praha : C. H. Beck, 2013, str. 3062.

Některé provedené důkazy v odůvodnění rozsudku pouze popsal, avšak ať již pozitivně či negativně, je nevyhodnotil a nezohlednil při ustálení skutkových zjištění, a tedy neučinil je fakticky předmětem svých úvah a hodnocení. V tomto směru se jedná o podstatnou vadu důkazního řízení (viz např. rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 359/05, III. ÚS 150/93 a další, která tuto problematiku řeší). Fakticky se tedy jedná o tzv. opomenuté důkazy.

Za situace, kdy rozpory mezi důkazy, měl nalézací soud svůj důkazní postup vyčerpávajícím způsobem popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s rozpory mezi důkazy vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné ze vzájemně protichůdných skutkových verzí (viz rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 224/04). Ani tento požadavek dle státního zástupce soud I. stupně nerespektoval. Státní zástupce je toho názoru, že soud I. stupně při svém rozhodování vzal v potaz toliko důkazy svědčící ve prospěch obžalovaných a při hodnocení důkazů se nevypořádal s důkazy svědčícími v neprospěch obžalovaných. Výsledkem tohoto postupu je vadný rozsudek, který se nevypořádává se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí, přičemž tyto nedostatky jsou zřejmé z nelogického a nepřesvědčivého odůvodnění napadeného rozsudku.

Soudu I. stupně je současně vytýkáno, že postupoval v rozporu s § 2 odst. 6 tr. řádu a důkazy nezhodnotil na základě pečlivého uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu. Soud zcela pominul některé souvislosti mezi provedenými důkazy a některé jeho hodnotící úvahy jsou v rozporu s pravidly správného usuzování, s pravidly formální logiky.

Z ustálené rozhodovací praxe obecných soudů i Ústavního soudu (srov. např. náleží Ústavního soudu ze dne 31. 1. 2002, sp. zn. III. ÚS 532/01, náleží Ústavního soudu ze dne 19. 3. 2009, sp. zn. III. ÚS 1104/08, rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 22. 3. 1966, sp. zn. 4 Tz 15/66, publikované pod č. 30/1966 Sb. rozh. tr., usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 6. 2006, sp. zn. 4 Tz 24/2006) vyplývá, že zásada volného hodnocení důkazů ve smyslu § 2 odst. 6 tr. řádu není a nesmí být projevem libovůle, resp. svévole orgánů činných v trestním řízení. Je nezbytné ji strukturovat do konkrétních komponentů a kritérií. Jedním z nich, patřícím ke klíčovým, je transparentnost rozhodování, čili nutnost důkazní postup vyčerpávajícím způsobem popsat a logicky i věcně přesvědčivým způsobem odůvodnit. Z odůvodnění rozhodnutí přitom musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry soudu na straně druhé. Uvedený požadavek zákonodárce vtělil do soustavy nároků kladených na odůvodnění rozsudku, resp. usnesení (§ 125 a § 134 odst. 2 tr. řádu) jeho dodržení je podmínkou zákonnosti a ústavnosti rozhodnutí (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 8. 7. 2003, sp. zn. IV. ÚS 564/02). Právě z odůvodnění napadeného rozsudku, které odporuje pravidlům formální logiky, jsou zejména vady hodnocení důkazů v jejich vzájemné souvislosti, opomenutí některých důkazů na nelogičnosti zřejmé.

Z nejasných a neúplných zjištění soudu a z nevypořádání se se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí vznikají pochybnosti o správnosti skutkových zjištění, přičemž k objasnění věci je třeba některé důkazy opakovat i provádět další důkazy ve smyslu § 258 odst. 1 písm. c) tr. řádu.

Státní zástupce rovněž namítá, že napadeným rozsudkem bylo porušeno ustanovení trestního zákona ve smyslu § 258 odst. 1 písm. d) tr. řádu. Konkrétně jde o nesprávný výklad znaků skutkových podstat přečinů zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku a porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1 trestního zákoníku, který je důsledkem nesprávného výkladu mimotrestních norem, které jsou základem pro právní posouzení, zda výkon pravomoci odporoval těmto mimotrestním normám a zda byla porušena povinnost spravovat cizí majetek uložená zákonem.

Nad rámec vad uplatněných ve smyslu § 258 odst. 1 tr. řádu státní zástupce ještě nemůže nepoznamenat, že napadený rozsudek trpí **drobnými formálními vadami**, které poněkud ztěžují přesné označení rozsudku. Podle § 120 odst. 1 písm. b) tr. řádu rozsudek musí obsahovat den a místo vyhlášení rozsudku. Podle § 15 odst. 3 vnitřního kancelářského řádu pro okresní, krajské a vrchní soudu se na první straně rozhodnutí se vyznačí vpravo nahoře číslo jednací. Podle § 169 odst. 1 citovaného vnitřního kancelářského řádu číslo jednací tvoří spisová značka k ní připojené číslo listu vyhotoveného rozhodnutí. Napadený rozsudek na své první straně obsahuje pouze spisovou značku a rovněž v něm chybí uvedení dne vyhlášení. V závěru rozsudku je uvedeno „V Praze 1 dne 18. května až 29. května 2015“, podle čehož by bylo možno dovozovat, že napadený rozsudek byl vyhlášen v celém uvedeném období. Ve skutečnosti však byl vyhlášen v den jediný, a to dne 29. 5. 2015.

II.

Namítané vady skutkových zjištění, nedostatečné objasnění věci, nelogického hodnocení důkazů jak jednotlivě, tak zejména v jejich vzájemných souvislostech a nesprávné právní hodnocení se navzájem prolínají. Státní zástupce na konkrétní vady poukáže u jednotlivých důkazů, rozhodných skutkových okolností a dílčích otázek právního hodnocení.

II. 1. Rozpory ve výpovědích obžalovaných

Nalézací soud v napadeném rozsudku přisvědčil obhajobě obžalovaných, která podle soudu i koresponduje s provedenými důkazy. Soud I. stupně však pominul, že uplatněná obhajoba je v rozporu s řadou významných důkazů. Soud se také nevypořádal se změnami ve výpovědích obžalovaných v průběhu trestního řízení a s podstatnými rozpory v nich, přičemž nepostupoval podle § 207 odst. 2 tr. řádu, nepřečetl protokoly o výpovědích obžalovaných z přípravného řízení, neupozornil obžalované na rozpory a nedotázal se jich na jejich příčinu. V této souvislosti lze poznamenat, že obdobně nedostatečně soud postupoval i u svědků, kdy náležitě nevedl svědky k vysvětlení rozporů postupem podle § 212 tr. řádu. Výpovědi obžalovaných a svědků z přípravného řízení tak soud vůbec nevzal v úvahu v rámci hodnocení důkazů a při utváření svého rozhodnutí.

Státní zástupce plně respektuje právo obžalovaných hájit se způsobem, jakým uznají za vhodný, do čehož je třeba podřadit i případné obsahové změny v jejich výpovědích. Nicméně pokud se mezi jednotlivými výpověďmi objeví rozpory, je třeba při hodnocení výpovědí obžalovaných jako důkazu k nim přistupovat obezřetně a

trestním řádem stanoveným postupem se pokusit zjistit příčinu takových rozporů. Soud musí příčinu rozporů ve výpovědích obžalovaných zjistit a přesvědčivě vysvětlit zvláště v případě, pokud jednu z rozporných verzí uplatněné obhajoby posoudí jako věrohodnou a založí na ni základ svých skutkových zjištění.

Obž. Ing. Ondřej Páleník, MBA, v hlavním líčení vypověděl, že prvním důvodem uplatnění jeho obhajoby prezentované v průběhu hlavního líčení až v řízení před soudem je to, že v přípravném řízení se vůči němu orgány činné v trestním řízení, konkrétně státní zástupci, chovali přezíravě až arogantně. U této tvrzené příčiny změny obhajoby se nalézací soud nevypořádal s tím, že obžalovaný nikdy v průběhu přípravného řízení nevznnesl námitku podjatosti, nepodal žádnou stížnost na orgány činné v přípravném řízení, neučinil žádný podnět k výkonu dohledu nad postupem státních zástupců, jehož obsahem by byl poukaz na arogantní či přezíravé jednání státních zástupců konajících vyšetřování. Soud se nijak nevypořádal ani se skutečností, že jmenovaný obžalovaný tento způsob obhajoby a výhrady proti postupu orgánů činných v přípravném řízení, resp. státních zástupců, neuplatnil ani v řízení, kdy bylo nezávislým soudem rozhodováno o jeho vzetí do vazby, tudíž, kdy mohl v plném rozsahu poukázat na postup státního zastupitelství, který jej měl krátit v jeho právu na obhajobu. K tomu je třeba dodat, že všem výsledkům obžalovaného, které v přípravném řízení vedl ať již policejní orgán, státní zástupce nebo soudce, byl přítomen obhájce obž. Ing. Ondřeje Páleníka, MBA, který by nepochybně jakékoliv nevhodné či nezákonné chování orgánů činných v trestním řízení nenechal bez patřičné procesní odezvy.

Druhým důvodem uplatnění obhajoby prezentované obž. Ing. Ondřejem Páleníkem, MBA, v průběhu hlavního líčení až v řízení před soudem měla být skutečnost, že v přípravném řízení nemohl vypovídat, neboť byl vázán povinností mlčenlivosti. Nalézací soud opět toto tvrzení řádně neposoudil a vypořádal se skutečností, že obž. Ing. Ondřej Páleník, MBA, v přípravném řízení nikdy nenamítal, byť byl vyslýchán opakovaně, že by mu ve výpovědi bránila povinnost mlčenlivosti. Obžalovaný v průběhu přípravného řízení prezentoval obhajobu, že si není žádného protiprávního jednání vědom, žádné sledování nenařídil a o předmětné věci nic neví. Na dotaz svého obhájce v rámci výslechu obviněného konaného dne 14. 6. 2013, zda od svých podřízených obdržel nějakou informaci, hlášení nebo zprávu o jakémkoliv operativním úkonu, který by byl veden ve vztahu k osobě Radka Nečasová, odpověděl, že ne, takovou zprávu neobdržel. K dotazu obhájce tehdy spoluobviněného plk. Ing. Jana Pohůnka, MBA, zda byl někdy informován o tom, že by Radka Nečasová byla nějakým způsobem ohrožena, obž. Ing. Ondřej Páleník, MBA, uvedl, že si nevzpomíná. Ani náznakem tedy obžalovaný nesdělil, že by nějaké takové nebezpečí a související legální aktivita Vojenského zpravodajství existovala, ale že v podrobnějším upřesnění mu brání povinnost mlčenlivosti. Stejně tak nic obdobného obžalovaný neuvedl v rámci vazebního zasedání u soudce a v dalším svém výslechu v procesním postavení obviněného. Jestliže tedy nalézací soud na straně 43 rozsudku tvrdí, že pokud došlo ze strany obžalovaných Ing. Ondřeje Páleníka, MBA, a Ing. Miroslava Kovandy ke změně výpovědi před soudem oproti výpovědi z přípravného řízení a že tato změna byla podle soudu odůvodněna skutečností, že v přípravném řízení nebyli zbaveni povinnosti mlčenlivosti, ačkoli o to žádali, jde o hodnocení, které je v extrémním nesouladu se skutkovým zjištěním.

K otázce **povinnosti mlčenlivosti**, resp. k otázce, zda obž. Ing. Ondrejovi Páleníkovi, MBA, taková povinnost skutečně mohla bránit v uplatnění jeho obhajoby již v přípravném řízení, nalézací soud v odůvodnění rozsudku nezaujal žádné výslovné stanovisko. Pouze z postupu nalézacího soudu v hlavním líčení, kdy příslušné subjekty požádal o zproštění povinnosti mlčenlivosti obžalovaných, lze dovozovat, že soud konkludentně akceptoval tvrzení obž. Ing. Ondreje Páleníka, MBA, o nemožnosti vypovídat z důvodu povinnosti mlčenlivosti. Tento přístup soudu I. stupně, který prospívá obhajobě obžalovaných (fakticky akceptuje vysvětlení rozporů v obhajobě uplatněné v přípravném řízení a v řízení před soudem), považuje státní zástupce za ničím neodůvodněný a za rozporný s ústavními i zákonnými principy zakotvující práva obviněného. Obviněný má právo se vždy hájit v podstatě v neomezeném obsahu (vyjma křivého obvinění jiné osoby), včetně toho, že na svou obhajobu bude uvádět skutečnosti, které podléhají utajení podle zvláštního zákona nebo na které dopadá povinnost mlčenlivosti, bez ohledu na to, zda je příslušné povinnosti zachovávat dané informace či skutečnosti v tajnosti nebo povinnost mlčenlivost zproštěn. To mimo jiné vyplývá i z rozdílné úpravy výsledku obviněného podle § 91 tr. řádu a násl. a výsledku svědka podle § 97 tr. řádu a násl. U výsledku svědka je upraven zákaz výsledku (§ 99 tr. řádu), zatímco u výsledku obviněného z důvodu jeho práva na obhajobu nikoli. Lze tedy uzavřít, že postup, kdy by obviněnému mohlo být v trestním řízení na újmu, že se nemůže hájit z důvodu povinnosti mlčenlivosti nebo z důvodu povinnosti zachovávat určité skutečnosti v tajnosti, není z pohledu ústavních principů akceptovatelný, stejně jako představa, že by způsob a šíře obhajoby obviněného mohla být závislá na rozhodnutí příslušného orgánu, zda obviněného příslušné povinnosti zproští, kdy a v jakém rozsahu. Navíc, dokonce ani zákaz výsledku svědka se podle § 99 odst. 3 tr. řádu nevztahuje na svědeckou výpověď o utajovaných skutečnostech klasifikovaných ve zvláštním zákoně stupněm utajení Důvěrné nebo Vyhrazené. Skutečnosti, které obž. Ing. Ondřej Páleník, MBA, a další obžalovaní uvedli v hlavním líčení a které měly být dle jejich tvrzení utajované, však všechny byly pouze ve stupni utajení Vyhrazené. Takže i kdyby o takových skutečnostech byl obžalovaný vyslýchán jako svědek, zákaz výsledku by se na něho pojmově nevztahoval, a mohl by k nim bez dalších omezení vypovídat.

Stejná situace je ohledně povinnosti mlčenlivosti údajně bránící neomezenému uplatnění obhajoby již v přípravném řízení i u **obž. Ing. Milana Kovandy**. Ani tento obžalovaný se jednak údajně překážky, která by mu měla bránit svobodně vypovídat, v přípravném řízení v rámci svých opakovaných výslechů, včetně vazebního zasedání u soudce, nijak nedovolával, a jak bylo rozvedeno výše, žádná taková překážka ani objektivně neexistuje.

Na povinnost mlčenlivosti poukazoval ze všech čtyř obžalovaných pouze **obž. Ing. Jan Pohúnek, MBA**, ten však i přes tuto námitku velmi podrobně vypovídal. Tuto výhradu pak obžalovaný uplatnil i v rámci výkonu dohledu nad postupem státního zástupce konajícího vyšetřování. Státním zástupcem nadřízeného státního zastupitelství však v napadeném postupu nebyly shledány žádné závady a obviněnému bylo v rámci vyrozumění o vyřízení jeho podnětu k výkonu dohledu jasně vysvětleno a vyargumentováno (principiálně způsobem rozvedeným výše), že povinnost mlčenlivosti či povinnost zachovávat určité skutečnosti v tajnosti nijak v jeho výpovědi a způsobu obhajoby neomezuje.

Nálezací soud v procesu hodnocení důkazů dále zcela pominul, že v případě **obž. Mgr. Jany Nečasové** povinnost mlčenlivosti, která by jí z jejího pohledu mohla bránit v řádném uplatnění práva na obhajobu, nikdy neexistovala.

Poukazem na povinnost mlčenlivosti údajně bránící obžalovaným svobodně vypovídat tedy změny v jejich výpovědích z přípravného řízení oproti hlavnímu líčení vysvětlit nelze. Jiné příčiny nálezací soud nezjistil, a proto již jen z tohoto důvodu nelze pozdější výpovědi obžalovaných považovat za bez dalšího věrohodné. Soud se totiž nevypořádal s otázkou, proč pokud vytykané jednání mělo být z jejich pohledu plně odůvodněné (údajná bezpečnostní hrozba rodiny sv. RNDr. Petra Nečase, tehdejšího předsedy vlády) a plně v souladu se zákonem (údajná iniciace postupu ze strany zmíněného svědka) takovou logickou obhajobu neuplatnili již od prvních výslechů, když by tím ze svého pohledu mohli rozptýlit panující podezření a zabránit zahájení trestního stíhání, jakož i vzeti do vazby a dalším negativním důsledkům na služební či pracovní kariéru, pozici Vojenského zpravodajství u zahraničních partnerů apod.

Rozpory mezi výpověďmi obžalovaných z přípravného řízení a z hlavního líčení jsou skutečně podstatné a bez zjištění jejich příčin pojmově nelze jedné z verzí obhajoby přisvědčit. Z existujících rozporů podle státního zástupce jasně vyplývá, že obžalovaní vypovídali účelově a výpovědi měnili tak, aby jim co nejvíce prospívaly. Jak již bylo uvedeno, to je samozřejmě jejich plné právo, avšak na druhé straně je plné právo orgánů činných v trestním řízení, takovým výpovědím nevěřit.

Konkrétně lze poukázat na to, že obž. Mgr. Jana Nečasová při prvních úkonech trestního řízení vůči její osobě uváděla, že se od osob, jejichž totožnost nikdy nebyla schopna objasnit, dozvěděla o jakési existenci nebezpečí vůči manželce předsedy vlády ze strany náboženské společnosti Svědci Jehovovi. Je třeba zdůraznit, že obžalovaná nikdy nekonkretizovala, od které osoby se tyto informace měla dozvědět a jaké informace se konkrétně dozvěděla (o jaké nebezpečí se mělo jednat). Šlo tedy vždy jen o ničím nepodložené tvrzení, které nebylo možné dalšími důkazy potvrdit ani vyvrátit. Ve své prvotní výpovědi také uvedla, že iniciátorem schůzky s obž. Ing. Ondřejem Páleníkem, MBA, byla ona, sám sv. RNDr. Petr Nečas o tom přinejmenším do této doby nevěděl. Na této své verzi obžalovaná setrvala až do hlavního líčení, až do té změny, která proběhla u hlavního líčení.

Obž. Ing. Ondřej Páleník, MBA, se v přípravném řízení v podstatě omezil na tvrzení, že nikomu příkaz ke sledování pošk. Bc. Radky Nečasové nedal, k bližším skutečnostem se nevyjadřoval, a pokud byl tázán na konkrétní otázky, nevzpomínal si, či odmítl vypovídat. Po dobu výkonu funkce ředitele Vojenského zpravodajství obviněný neobdržel od svých podřízených jakoukoliv informaci o realizaci nějakého operativního úkonu ve vztahu k osobě Bc. Radky Nečasové, není mu známo ani to, že by podřízení zpracovali v této souvislosti nějakou zprávu nebo hlášení. Nevzpomínal si, že by byl někdy informován o tom, že by Radka Nečasová byla nějakým způsobem ohrožena. K podstatě obvinění nevypovídal ani před soudem v rámci řízení o vzeti jeho osoby do vazby.

Obž. Ing. Milan Kovanda v přípravném řízení nejprve v podstatě připustil, že realizovali sledování paní Radky Nečasové a výsledky, které z toho sledování byly, předával ve formě fotografií a časového sledu událostí obž. Mgr. Janě Nečasové.

Následně v souvislosti s rozhodováním soudu o vazbě soudci uvedl, že upřednostnil rozkaz před zákonem a je mu líto, že armádu pošpinil. Posléze toto tvrzení opouštěl, zmírňoval ho, až v konečné fázi ho zcela popřel, když uvedl, že se nedopustil ničeho nezákonného.

Jediným obžalovaným, který z pohledu státního zástupce setrval na své verzi obhajoby, je obž. Ing. Jan Pohůnek, MBA, jenž od prvního výslechu tvrdil, že jednal vždy pouze na základě rozkazu, ohledně dalších podrobností poukazoval na údajnou překážku v podobě povinnosti mlčenlivosti (viz výše).

Z hlediska vývoje obhajoby jednotlivých obžalovaných je zřejmé, že vyjma obž. Ing. Jana Pohůnka, MBA, který však podle své verze obhajoby nedisponoval informacemi o ohrožení předsedy vlády v souvislosti se zakázkou na pronájem letadel Gripen (jeho obhajoba je založena pouze na plnění rozkazu), nikdo z obžalovaných v přípravném řízení neargumentoval nemožností vypovídat z důvodu, že nebyli zproštěni povinnosti mlčenlivosti, a nikdo neargumentoval, že vytýkané jednání lze jednoduše vysvětlit a panující podezření rozptýlit, což by bylo logické, pokud by se mělo jednat o činy zcela v souladu se zákonem a věcně odůvodněné.

Lze tedy uzavřít, že ve výpovědích obžalovaných z přípravného řízení a z hlavního líčení jsou podstatné rozpory, jejichž příčiny soud nezjistil postupem podle § 207 odst. 2 tr. řádu, nevypořádal se s nimi, a již jen proto je třeba výpovědi obžalovaných považovat za a priori nevěrohodné, resp. za věrohodnější lze považovat prvotní spontánní výpovědi obžalovaných z přípravného řízení, které rovněž korespondují s dalšími důkazy.

II. 2. Výpověď sv. RNDr. Petra Nečase

Z odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, že nalézací soud, v případě skutků popsaných pod bodem I. obžaloby za stěžejní při hodnocení důkazů považoval výpověď sv. RNDr. Petra Nečase, kterou učinil u hlavního líčení. Dle této svědecké výpovědi svědek měl v rozhodné době obavu o bezpečnost svou a své rodiny. Tyto obavy svědek jako předseda vlády sdělil tehdejšímu řediteli Vojenského zpravodajství obž. Ing. Ondreji Páleníkovi, MBA, a také své tehdejší dlouholeté přítelkyni, osobě mu velmi blízké, obž. Mgr. Janě Nečasové. Ta posléze v intencích požadavků svědka měla opětovně řediteli Vojenského zpravodajství obž. Ing. Ondreji Páleníkovi, MBA, sdělit trvalou obavu předsedy vlády o bezpečnost jeho rodiny. Všechny tyto obavy měly pramenit z toho, že sv. RNDr. Petr Nečas se cítil ohrožen v souvislosti s tehdy projednávanou zakázkou na pronájem letadel Gripen. Z důvodu těchto obav poté Vojenské zpravodajství mělo z vlastní iniciativy realizovat ve vztahu k osobě pošk. Bc. Radky Nečasové tzv. obranu proti sledování, která měla důvodnost obav prověřit. Výpověď sv. RNDr. Petra Nečase je podle nalézacího soudu důkazem, který má podporovat obhajobu obžalovaných v té podobě, která byla uplatněna v řízení před soudem, a současně jedním ze zásadních důkazů, který vedl k rozhodnutí o zproštění obžalovaných podané obžaloby.

Soud I. stupně však výpověď sv. RNDr. Petra Nečase nehodnotil v souladu s § 2 odst. 6 tr. řádu, kdy pominul jak vnitřní rozpory v samotné výpovědi, tak rozpory

výpovědi s dalšími opatřenými a provedenými důkazy. Soud také zcela pominul odpovídajícím způsobem posoudit vztah svědka k obž. Mgr. Janě Nečasové.

Mgr. Jana Nečasová je současnou manželkou svědka a v dřívější době, kdy byl svědek ženat s pošk. Bc. Radkou Nečasovou, byla po dobu několika let jeho milenkou. Nepochybně se jedná o osoby, které jsou si navzájem blízké a kdy újma způsobená jedné z nich, může druhá oprávněně pociťovat jako újmu vlastní. Je tedy zřejmé, že zde hrozí nebezpečí, že svědek může být motivován k takové výpovědi, kterou by své nynější manželce pomohl v trestním řízení a zamezil či minimalizoval možné újmy, ke kterým by mohlo trestní stíhání vést.

Vedle tohoto blízkého vztahu v obecné rovině nelze nevidět specifika vztahu svědka a obžalované. Z provedeného odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu účastnické stanice obž. Mgr. Jany Nagyové vyplývá, že obžalovaná byla v rámci jejich vztahu v jasně dominantním postavení, i když formálně po pracovní stránce byl svědek jako předseda vlády jejím nadřízeným. Faktická dominance obžalované a submisivnost svědka je zřejmá ze způsobu jejich vzájemné komunikace, kdy obžalovaná svědka úkolovala, v případě své nespokojenosti s ním a s jeho jednáním ho titulovala vulgárními výrazy, zatímco svědek se jí omlouval a sliboval, že ji vyhoví a splní, co ona chce.

Již tedy jen z důvodu minulého a současného vzájemného vztahu mezi obž. Mgr. Janou Nagyovou a sv. RNDr. Petra Nečase a z důvodu jeho konkrétní podoby z hlediska dominance obžalované je třeba k hodnocení výpovědi svědka přistupovat obezřetně a pečlivě zkoumat, zda výpovědi nechce prospět osobě jemu blízké. **Hodnocení osobního vztahu mezi svědkem a obžalovanou soud I. stupně zcela pominul.**

V návaznosti na existenci vztahu mezi sv. RNDr. Petrem Nečasem a obž. Mgr. Janou Nagyovou se v rámci hodnocení věrohodnosti výpovědi svědka nalézací soud nijak nezabýval otázkou, proč byla taková výpověď učiněna až v hlavním líčení a zda nemůže souviset se změnou v obhajobě obžalovaných. Svědek s informací o svých obavách souvisejících s jeho tehdejším postavením předsedy vlády přichází až v podstatě po dvou letech od zahájení trestního stíhání. Když státní zástupce v hlavním líčení usiloval o objasnění této skutečnosti položením otázky svědkovi, soud I. stupně dokazování v tomto směru neumožnil s odůvodněním, že „...svědek využil své právo, o kterém byl řádně poučen...“. Jestliže potom nalézací soud výpověď sv. RNDr. Petra Nečase na straně 43 rozsudku označil za podstatnou a klíčovou, měl umožnit státnímu zástupci položení všech otázek směřujících k posouzení věrohodnosti svědka, tedy i výše zmíněný dotaz. Postup nalézacího soudu v této otázce státní zástupce hodnotí jako opomenutý důkaz. V této souvislosti je třeba připomenout, že sv. RNDr. Petr Nečas byl v přípravném řízení vyslýchán celkem dvakrát. Významné je, že se svědek svého výsledku výslovně domáhal, a když byl výslech uskutečněn, byla mu v souladu s trestním řádem dána možnost, aby se sám a souvisle vyjádřil ke všem skutečnostem, které byly obviněným (tedy i jemu blízké osobě obž. Mgr. Janě Nečasové) kladeny za vinu. Svědek však o svých údajných obavách o bezpečnost svou a své rodiny nic nevedl, a to za situace, kdy jeho milénka byla obviněna a vzata do vazby a současně byla ohrožena i jeho politická kariéra.

Výpověď sv. RNDr. Petra Nečase z hlavního líčení je v jasném rozporu s prohlášením, které svědek jako předseda vlády učinil v hromadných sdělovacích prostředcích dne 15. 6. 2013. Vysvětlení rozporů je značně nepřesvědčivé. K tomu svědek uvedl, že prohlášení nezpracovával, ale bylo mu vypracováno poradci. Z jeho výpovědi je zřejmé, že s obsahem prohlášení byl před tím, než je přečetl a poskytnul sdělovacím prostředkům, seznámen. Prohlášení mělo dle svědka přispět k jakémusi zklidnění celé situace. Nalézací soud se v tomto směru měl podle státního zástupce zabývat otázkou, nakolik je obsah tohoto prohlášení v souladu s ostatními provedenými důkazy, zda existovaly důvody, jestliže v minulosti proběhla akce zpravodajské služby s cílem zjistit, zda jsou důvodné obavy předsedy vlády o bezpečí jeho rodiny a jestliže tato akce proběhla zcela v souladu s právními předpisy, proč se omlouvat, proč veřejnosti prostřednictvím sdělovacích prostředků nesdělil, že akce proběhla, jaký byl důvod této akce a že vše proběhlo v souladu s právními předpisy. Takovým vysvětlením by svědek jednak uklidnil veřejnost, že stát funguje tak, jak má, i by současně zpochybnil podezření panující ve vztahu k jemu blízké obž. Mgr. Janě Nečasové a potažmo i dalším tehdejším obviněným. Státní zástupce je přesvědčen, že prohlášení svědka, které bylo autenticky učiněno v dané době, je v souladu s tím, co se skutečně stalo, s tím, co je popsáno v obžalobě a je předmětem tohoto trestního řízení. Toto prohlášení totiž koresponduje s dalšími opatřenými důkazy a s událostmi, k nimž došlo v průběhu trestního řízení (odpovídá pravidlům logiky, na rozdíl od tvrzení svědka u soudu, které vede k řadě absurdních závěrů). Následná výpověď svědka učiněná v hlavním líčení s odstupem dvou let, je pak pouze snahou svědka prospět později zvolené verzi obhajoby o možném sledování okolí bydliště předsedy vlády a s tím spojenou obavou předsedy vlády.

Předmětné prohlášení svědka je významným důkazem, který zpochybňuje věrohodnost výpovědi svědka učiněnou v hlavním líčení. Pokud nalézací soud chtěl výpověď svědka vzít za základ svých skutkových zjištění, neměl se spokojit s pouhým vysvětlením rozporů ze strany svědka, které se jeví jako nepřesvědčivé a nelogické, ale měl k tomu provést další dokazování, a to zejména prostřednictvím sv. RNDr. Petra Nečase zjistit a poté jako svědky vyslechnout zpracovatele předmětného prohlášení. Pokud nalézací soud k otázce okolností vyhotovení prohlášení svědka pro sdělovací prostředky nevyslechl zmiňované mediální poradce, jde o opomenutý důkaz a pokud soud dále obsah prohlášení v intencích výše uvedených argumentů odvolatele nehodnotí, je třeba takový postup soudu označit za nehodnocení důkazů nalézacím soudem.

Výpověď svědka je v záležitosti údajného hrozícího nebezpečí jemu samotnému a jeho rodině je současně i vnitřně rozporná. Svědek na straně jedné údajné nebezpečí považoval za vážné, avšak na druhé straně s odůvodněním, že chtěl šetřit státní prostředky, nepostupoval standardním způsobem, který je pro případy nebezpečí hrozícího ústavním činitelům a jejich blízkým osobám určen, tedy využití příslušné Ochranné služby Policie České republiky. K tomu je třeba ještě poznamenat, že provedeným odposlechem a záznamem telekomunikačního provozu účastnické stanice obž. Mgr. Jany Nagyové nebylo nijak potvrzeno, že by dané době mělo existovat nějaké nebezpečí pro rodinu svědka, ačkoliv se svědek měl obžalované s takovým nebezpečím svěřit a byli si hodně blízcí. Za téměř absurdní je pak možno v tomto světle označit skutečnost, že údajná ochrana rodiny svědka

fakticky končila pravidleně jeho návratem domů, poté již byla jeho rodina bez jakékoli ochrany.

Státnímu zástupci se v daném směru podařilo vypátrat další možný důkaz, který se týká údajné hrozby pro okolí předsedy vlády v souvislosti s vyjednáváním o pronájmu vojenských letounů Gripen. Dne 26. 8. 2015 bylo vyžádáno vysvětlení od svědka dr. Jiřího Šedivého, který se předmětných jednání osobně účastnil a který žádné bezpečnostní hrozby související s jednáními nezaznamenal. Státní zástupce nově navrhuje výslech uvedené osoby jako svědka.

Sv. RNDr. Petr Nečas také vypovídal k možnému motivu jednání obž. Mgr. Jany Nečasové, kdy obžaloba dovozovala, že její kroky měly svědka přivést k rozvodu s jeho tehdejší manželkou. Toto svědek popřel a vypověděl, že své manželství považoval již za rozpadlé. S obž. Mgr. Janou Nečasovou měli dohodu od léta 2011, jak budou postupovat. Nelze sice vyloučit, že taková dohoda mezi nimi neexistovala, nicméně na druhou stranu případná existence takové dohody nijak nevyvrací obžalobou dovozovaný motiv, kdy se obžalovaná snažila svědka přimět, aby příslušné kroky k rozvodu podnikl urychleně bez dalšího otálení, k čemuž se svědek zpočátku neměl. To je patrné jak z některých částí odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu účastnické telefonní stanice obž. Mgr. Jany Nečasové (např. hovor ze dne 12. 9. 2012 ve 20:35 hod. od času cca 12:00 min., hovor ze dne 10. 11. 2012 ve 21:14 hod. od času cca 10:30 min., hovory ze dne 28. 11. 2012 ve 22:14 hod. a 22:27 hod. od času cca 03:35 min., hovor ze dne 2. 12. 2012 ve 13:14 hod. v čase od cca 03:45 min.), které byly provedeny k důkazu v hlavním líčení, tak i v dalších částech, jejichž provedení k doplnění dokazování státní zástupce navrhuje. Jedná se o řetězenou SMS zprávu ze dne 14. 1. 2013 v 10:02 hod., hovor ze dne 14. 1. 2013 ve 23:31 hod., řetězenou SMS zprávu ze dne 18. 1. 2013 v 11:24 hod., hovor ze dne 31. 1. 2013 v 19:16 hod. a hovor ze dne 1. 2. 2013 v 10:05 hod. Obsah hovorů i SMS zpráv je přiložen na datovém nosiči, a u SMS zpráv i v listinné podobě.

V případě pošk. Aleny Hegrové a Jiřího Pertla (skutky popsány pod bodem II. obžaloby) je **výpověď sv. RNDr. Petra Nečase**, jenž měl požádat obž. Mgr. Janu Nečasovou o vyřešení zneužívání služebního vozidla dvěma zaměstnanci Úřadu vlády ČR a vyslovit v této souvislosti obavu o svou bezpečnost, **v rozporu s dalšími provedenými důkazy**. Konkrétně jde o výpověď sv. Evy Štánské, jejíž věrohodnost není ničím zpochybněna, v té době zaměstnankyně Úřadu vlády, svědkyně, jež byla před kontaktováním Vojenského zpravodajství obž. Mgr. Janou Nečasovou požádána o sledování pošk. Aleny Hegrové a Jiřího Pertla. Tato svědkyně jednoznačně vypověděla, že sledování pošk. Jiřího Pertla a Aleny Hegrové jí bylo nařizováno obž. Mgr. Janou Nečasovou, která nabyla podezření, že ji „nahánějí“ novináři. Svědkyni bylo sděleno, že si obž. Mgr. Jana Nečasová myslí, že ji sledují novináři a že se v tomto směru bojí o svou bezpečnost.

Výpověď výše jmenované svědkyně, což nalézací soud vůbec nevzal v potaz, přitom plně koresponduje s výpovědí svědka pošk. Jiřího Pertla, který k jednání s obž. Mgr. Janou Nagyovou a sv. Ing. Lubomírem Poulem, při němž jim byly s pošk. sv. Alenou Hegrovou předloženy fotografie pořízené při sledování, vypověděl, že při tomto jednání jim bylo sděleno, že ohrožují osobu obž. Mgr. Jany Nečasové v tom směru, že by se někdo mohl ptát, co dělá obž. Mgr. Jana Nečasová v Tuchoměřicích. Uvedené svědecké výpovědi, což nalézací soud rovněž nevyhodnotil, jsou v souladu

s původní výpovědí obž. Mgr. Jany Nečasové, která v přípravném řízení za motiv svého jednání označila jednak své obavy z novinářských dedukcí spočívajících v tom, že bydlí v Hrzánském paláci, kde v tu dobu bydlel také sv. RNDr. Petr Nečas a jednak obavu ze spekulací, že připravuje koupi rodinného domu v Tuchoměřicích.

Výpověď sv. RNDr. Petra Nečase je však v rozporu i s pořízenými a v hlavním líčení provedenými odposlechy, které ovšem nalézací soud nijak nehodnotí. Z hovoru mezi obž. Mgr. Janou Nagyovou a sv. Marii Zlatohlávkovou ze dne 6. 3. 2013 v 07:22:13 hod. je patrné, že informaci o Pertlovi a Hegrové sdělil obžalované právě sv. RNDr. Petr Nečas, přičemž výslovně obž. Mgr. Janě Nečasové říkal, aby Hegrové nic neříkala a je to obžalovaná, která mu oponuje a říká, že to nejde, že se to musí řešit. Dále z rozhovoru vyplývá obava, že si všichni budou myslet, že Pertl vozí obžalovanou a že to bude v novinách, současně obžalovaná označuje za dobrý postřeh výrok sv. Marie Zlatohlávkové, že si novináři budou myslet, že tam (do Tuchoměřic) zajíždí Pertl s obžalovanou. Následně obžalovaná v hovoru se sv. Ing. Lubomírem Poulem z téhož dne v 07:39:01 hod. sv. Ing. Lubomírovi Poulovi říká, že sv. Marie Zlatohlávková přišla na to, že si novináři budou myslet, že Pertl vozí obžalovanou. Z hovoru obžalované se sv. Evou Štánskou ze dne 7. 3. 2013 v 10:15:24 hod., kde obžalovaná domlouvá sledování Pertla a Hegrové, bylo zjištěno, že obžalovaná říká sv. Evě Štánské, že napadlo šéfa (sv. RNDr. Petra Nečase), že novináři půjdou po autě a po obžalované a budou si myslet, že barák v Tuchoměřicích má obžalovaná a na to sv. Eva Štánská říká, že to šéfa napadlo správně. Lze tedy spolehlivě uzavřít, že motivem sledování poškozených Jiřího Pertla a Aleny Hegrové byla obava obž. Mgr. Jany Nečasové před spekulacemi novinářů a nikoli obava o bezpečnost premiéra, jak o tom hovoří sv. RNDr. Petr Nečas ve své výpovědi a soud mu tento motiv, bez toho, že by hodnotil výše uvedené odposlechy a svědka k nim vyslechl, uvěřil. Navíc je zřejmé, že právě sv. RNDr. Petr Nečas vyslovuje obavu nikoli o svou bezpečnost, jak tvrdí ve výpovědi před soudem, ale obavu před spekulacemi novinářů o vlastnictví domu v Tuchoměřicích. Je tak na místě konstatovat, že svědek se svojí výpovědí u hlavního líčení zjevně snažil pomoci obžalované. To je další skutečnost, která činí jeho výpověď, kterou soud označuje za klíčovou a podstatnou, nevěrohodnou. Navíc okolnost, že sledování poškozených Jiřího Pertla a Aleny Hegrové vůbec nespadlo do kompetence vojenského zpravodajství, potvrdili i obžalovaní Ing. Milan Kovanda a Ing. Jan Pohůnek, MBA, přičemž šlo-li by o bezpečnost premiéra, jak nepravdivě soudy tvrdil sv. RNDr. Petr Nečas, jistě by oba obžalovaní kompetenci Vojenského zpravodajství, tak jako v případě akce Darwin, dovodili.

Lze tedy uzavřít, že sv. RNDr. Petr Nečas je osobou, která měla důvod svoji výpovědi v hlavním líčení prospět obž. Mgr. Janě Nečasové. Tato výpověď je vnitřně rozporná, pochybná z časového hlediska (proč nebyla učiněna dříve) a v rozporu s dalšími provedenými důkazy.

II. 3. Výpovědi příslušníků Vojenského zpravodajství

Soud I. stupně se dále v rámci hodnocení důkazů nijak nevypořádal s výpověďmi, které jako svědci učinili příslušníci Vojenského zpravodajství, kteří činili úkony vůči pošk. Bc. Radce Nečasové, které byly podle přesvědčení státního zástupce sledováním (což bude ještě rozvedeno níže). Podstatné je, že nikdo z těchto svědků

nevypověděl, že by jim předmětný úkol byl zadáván z důvodu obav předsedy vlády v souvislosti s projednáváním zakázky na pronájem letadel Gripen. Jak v přípravném řízení, tak v hlavním líčení, svědci, kteří si vzpomínali na odůvodnění zadávaného úkolu, vypověděli, že bylo zmiňováno nějaké sektářství spojované s náboženskou společností Svědkové Jehovovi. Dle státního zástupce přitom neexistoval nejmenší důvod, proč by těmto svědkům neměl být sdělen údajně pravý, obžalovanými v hlavním líčení udávaný důvod činnosti ve vztahu k rodině předsedy vlády.

Státní zástupce dále namítá, že v rámci hodnocení důkazů nalézací soud nedůsledně posuzoval otázku věrohodnosti svědků – příslušníků Vojenského zpravodajství. Tvrzení svědků o obraně proti sledování při konfrontaci s fakticky prováděnou činností dokumentovanou zajištěnými listinnými důkazy – zejména záznamy o sledování DARWIN, samostatnou listinou vydanou obž. Ing. Janem Pohůnkem, MBA, důkazně doloženou nestandardní neexistencí spisové evidence činnosti Vojenského zpravodajství, svědky pořízenými obrazovými záznamy ze sledování a záznamem o odposleších telekomunikačního provozu – jednoznačně neobstojí a činí tak jejich výpovědi, při posuzování otázky zda ve vztahu k pošk. Bc. Radce Nečasové bylo realizováno sledování nebo obrana proti sledování, nevěrohodnými. Navíc pokud si svědci již v rozhodné době nebo i později uvědomili, že jejich jednání nebylo v souladu se zákonem, že neměli odpovídající povolení, mohli se obávat, že to pro ně samotné může mít negativní důsledky (od případného trestního stíhání až po negativní hodnocení v rámci jejich vojenské kariéry). Z tohoto důvodu měl soud pečlivě hodnotit, zda v daném směru svědci nevypovídají účelově, neboť sami svědci měli k věci jasný vztah. Úvahy soudu v tomto směru v napadeném rozsudku zcela chybějí. Soud v dané otázce posouzení rozporů mezi listinnými a věcnými důkazy na straně jedné a výpověďmi svědků, jejichž činností dané důkazy vznikly, nelogicky upřednostnil pozdější výpovědi zainteresovaných osob, které mohly mít důvod své jednání vykreslovat v poněkud jiném světle, oproti originálním důkazům objektivní povahy, které vznikly v rozhodné době a jejichž povaha je na rozdíl od svědeckých výpovědí objektivní a neměnná.

II. 4. Opomenuté důkazy

Nalézací soud řadu důkazů sice provedl, jejich obsah v příslušné části odůvodnění napadeného rozsudku popsal, avšak nijak je nezohlednil ve svých navazujících úvahách, které skutečnosti považuje za zjištěné a z jakých důvodů. Takové důkazy jsou fakticky důkazy opomenutými. Podle ustálené rozhodovací praxe Ústavního soudu (srov. např. náleží Ústavního soudu ze dne 4. 9. 2002, sp. zn. I. ÚS 113/02) opomenuté důkazy, tj. důkazy, o nichž v řízení nebylo soudem rozhodnuto, případně důkazy, jimiž se soud při postupu hodnocení důkazů podle zásady volného hodnocení důkazů nezabýval, téměř vždy založí nejen nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí, ale současně též jeho protiústavnost (k tomu dále viz i náleží sp. zn. III. ÚS 61/94 publikovaný ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu, sv. 3, str. 51, obdobně např. náleží sp. zn. I. ÚS 549/2000, tamtéž, sv. 22, str. 65, náleží sp. zn. II. ÚS 663/2000 tamtéž, sv. 22, str. 19, náleží sp. zn. IV. ÚS 67/2000, tamtéž, sv. 21 str. 153).

Nalézací soud se nevypořádal s **vyjádřením Vojenského zpravodajství**, podle kterého Vojenské zpravodajství nedisponovalo jakýmkoliv informacemi o možné

hrozbě sv. RNDr. Petru Nečasovi, jeho manželce Bc. Radky Nečasové, jejich rodině, a to ať již obecně nebo v souvislosti s vyjednáváním armádních zakázek. Toto sdělení vyvrací obhajobu obžalovaných, podle které Vojenské zpravodajství takové informace mělo a na jejich základě činilo další opatření vůči Bc. Radce Nečasové, a současně vyvrací i výpověď sv. RNDr. Petra Nečase. Podle obžalovaných se mělo jednat o informaci, kterou měl získat obž. Ing. Ondřej Páleník, MBA, od obž. Mgr. Jany Nečasové a sv. RNDr. Petra Nečase; tyto skutečnosti se tedy při konfrontaci s oficiálním vyjádřením Vojenského zpravodajství jeví jako nepravdivé. Nejednalo se tedy o informaci, kterou by Vojenské zpravodajství disponovalo nezávisle na činnosti obž. Ing. Ondřeje Páleníka, MBA, resp. kterou by získalo jinak než způsobem popisovaným obž. Ing. Ondřejem Páleníkem, MBA. Z vyjádření Vojenského zpravodajství plyne, že ono samo, z vlastní předchozí činnosti nemělo informace o možném ohrožení rodiny předsedy vlády sv. RNDr. Petra Nečase. V návaznosti na to předmětem úvah soudu v rámci hodnocení důkazů nebyly ani **výpovědi sv. Ing. Libora Jílka**, tehdejšího ředitele odboru kontrarozvědky Vojenského zpravodajství, a **sv. Rostislava Pilce**, tehdejšího pověřeného ředitele Vojenského zpravodajství, kteří se podíleli na přípravě odpovědi pro orgány činné v trestním řízení. Oba svědci vypověděli, samozřejmě sv. Jílek v rozsahu činnosti odboru kontrarozvědky, že Vojenské zpravodajství v rozhodné době nedisponovalo žádnou informací o možné hrozbě rodině předsedy vlády sv. RNDr. Petra Nečase v souvislosti s nějakou armádní zakázkou. Oba tito svědci přitom v průběhu své výpovědi u hlavního líčení mohli upřesnit své informace, změnit původní písemné sdělení Vojenského zpravodajství, kupř. na základě později zjištěných nových skutečností, avšak k tomuto nedošlo. Z pohledu státního zástupce je tak původní sdělení Vojenského zpravodajství pravdivé, nijak nezpochybněné.

Nalézací soud se dále zcela **nedostatečně vypořádal s listinnými důkazy**, které byly pro účely trestního řízení zajištěny jednak při prohlídkách jiných prostor konaných v sídle Úřadu vlády, v kancelářích užívaných obž. Mgr. Janou Nečasovou, a jednak byly dobrovolně vydány obž. Ing. Janem Pohůnkem, MBA.

Konkrétně jde o **listiny, jež jsou označeny jako záznamy o sledování**. Nalézací soud v tomto směru pouze odkázal na výpovědi svědků – příslušníků Vojenského zpravodajství – kteří svou činnost označili za obranu proti sledování a navíc vypověděli, že záznamy o sledování byly pouze poznámkami. Nalézací soud měl hodnotit také samotný obsah listin jako původní pramen důkazů, který vznikl v rozhodné době bez vědomí toho, že by ve věci mohlo být vedeno trestní řízení, oproti pozdějším komentářům jejich autorů v trestním řízení. Soud se nezabýval tím, zda a nakolik samotný obsah listin vypovídá o charakteru činnosti vykonávané příslušníky Vojenského zpravodajství, zda se jednalo o prvoplánové sledování nebo zda se jednalo o obranu proti sledování. I když se pomine vlastní fakt, že tyto listiny jsou nadepsány jako záznamy o sledování, i v jejich dalším obsahu se výslovně hovoří o sledování. Tyto listiny obsahují další skutečnosti, které jednoznačně přisvědčují verzi obžaloby, že bylo prováděno záměrné a prvoplánové sledování pošk. Bc. Radky Nečasové a že činnost příslušníků vojenského zpravodajství bylo zaměřeno právě na její osobu, a ne za zjištění, zda ona sama není sledována nějakými neznámými osobami. Např. záznam o sledování vyhotovený dne 31. 10. 2012 obsahuje závěr: *„...Objekt DARWIN po celou dobu sledování dodržuje scénář, který byl sledovací skupině oznámen. Nevykazuje žádné závadové skutečnosti, nemá žádné schůzky či jinou činnost, která by se vymykala běžným zvyklostem...“*.

Citovaný závěr zjevně s obranou proti sledování nekoresponduje. V případě obrany proti sledování si lze představit závěr, který bude hovořit o tom, že v okolí bydliště předsedy vlády nebyl zaznamenán pohyb podezřelých vozidel či osob, že nebyly zaznamenány při opuštění bydliště rodinnými příslušníky předsedy vlády indicie nasvědčující sledování rodinných příslušníků, tedy cokoliv nesoucího se v duchu toho, že je monitorováno okolí bydliště předsedy vlády. Je obtížně vysvětlitelné, proč je v závěru záznamu o sledování uváděno, že objekt DARWIN, tedy pošk. Bc. Radka Nečasová, nevykazuje žádné závadové skutečnosti, nemá žádné schůzky či jinou činnost, která by se vymykala běžným zvyklostem. Z těchto vět je zřejmé, že objektem zájmu Vojenského zpravodajství byla pošk. Bc. Radka Nečasová, nikoliv okolí bydliště předsedy vlády. Tato osoba Vojenské zpravodajství zajímala z pohledu, zda má schůzky, které by bylo možno označit za závadové či zda vykonává nějakou nezvyklou činnost. Obdobně lze poukázat i na záznam o sledování vyhotovený dne 8. 11. 2012: „...Z důvodu změny pozice nebylo provedeno zachycení osoby DARWIN a nebylo možné objekt sledovat dále nepřetržitě...“. Znovu je zřejmé, že pro Vojenské zpravodajství bylo zásadní provedení „zachycení“ osoby DARWIN, tedy pošk. Bc. Radky Nečasové, a její další nepřetržitě sledování. Konečně, pokud by nalézací soud reflektoval vlastní obsah záznamů o sledování, zjistil by, že předmětem zájmu Vojenského zpravodajství nebylo okolí bydliště předsedy vlády ani zjištění toho, zda nejsou činěny pokusy o sledování rodinných příslušníků předsedy vlády. Ze záznamů o sledování se podává, že pošk. Bc. Radka Nečasová byla sledována při dopravě dcery do školy, při dopravě za svými zájmovými aktivitami, při provádění nákupů, při cestě realizované do Uherského Hradiště atd. Je zřejmé, že s obranou proti sledování nijak nemůžou souviset poznatky zjištěné příslušníky Vojenského zpravodajství a popsané v příslušném záznamu následovně: „...v ruce nákup, na zádech baťůžek, v druhé ruce nákupní taška...nastupuje do vozidla Fabia a ukládá nákup – světlá taška a balík vod...z vozidla peugeot, které tam také parkuje zavazadlovým prostorem k zavazadlovému prostoru Fabie si předává nějaký materiál s řidičkou peugeotu...krátká zastávka u sloupu před cukrárnou – rozloučení /dva polibky/ a rozdělují se...“. A takto by bylo možno ze záznamů o sledování uvádět i další pasáže.

Stejně jako listiny označené jako záznamy o sledování soud nevyhodnotil ani **obsah fotografií** pořízených Vojenským zpravodajstvím. I z fotografií je zřejmé, že objektem fotografa nebylo okolí osoby, ale sama osoba DARWIN – pošk. Bc. Radka Nečasová. K vyhodnocení přitom postačuje pouhý pohled na pořízené fotografie.

Při hodnocení důkazů nalézací soud rovněž zcela opomněl vyhodnotit listinný důkaz v podobě samostatného listu, který byl vydán obž. Ing. Janem Pohůnkem, MBA, při prohlídce jiných prostor konané v jím užívané kanceláři v prostorech Vojenského zpravodajství. **Listina vydaná obž. Ing. Janem Pohůnkem, MBA,** obsahuje následující text: „...Z důvodu ochrany zadavatele a VZ je v akci DARWIN hlavní prioritou zajištění bezpečnosti a konspirace činnosti sledovacích týmů, a to i na úkor omezené možnosti záchytu a sledování objektu... při překročení únosné míry rizika musí být sledování ukončeno. Zejména v akci DARWIN je zcela nežádoucí a bylo by zcela ničující, pokud by vyšlo najevo kdo, kým a koho nechává sledovat...“. Z obsahu této listiny je tedy zřejmé, že se rozlišují dva subjekty, a to zadavatel a Vojenské zpravodajství. Vojenskému zpravodajství tedy bylo dáno zadání. To vyvrací obhajobu obžalovaných, podle níž v podstatě mělo dojít jen k předání informací o možné hrozbě a poté již k činnosti Vojenského zpravodajství z jeho vlastní iniciativy.

Dále se v předmětné listině vydané obž. Ing. Janem Pohůnkem, MBA, uvádí, že na rozdíl od soukromých detektivů a bezpečnostních agentur je skryté pořizování obrazových záznamů a skryté sledování osoby příslušníkem VZ ze zákona vždy klasifikováno jako použití zpravodajských prostředků, což vyžaduje zákonem stanovené povolení. Opětovně se tedy hovoří o sledování a zcela správně se poukazuje, že při skrytém pořizování obrazových záznamů a skrytém sledování osoby příslušníkem VZ jde o použití zpravodajských prostředků, což vyžaduje zákonem stanovené povolení. A to i za situace, kdyby obrazové záznamy byly skrytým způsobem prováděny pouhým mobilním telefonem.

V listině vydané obž. Ing. Janem Pohůnkem, MBA, je dále konstatováno, že nelze použít technické prostředky, které nelze mít pod trvalou kontrolou (trekovací zařízení apod.), lze použít pouze tzv. živou sílu. Je třeba si položit otázku, proč v případě zákonné akce nelze použít všech technických prostředků, které by zpravodajské službě umožnily identifikovat, zda rodině předsedy vlády hrozí nebezpečí či nikoliv. Opětovně se zde projevuje snaha o maximální utajení činnosti Vojenského zpravodajství s cílem, aby případným objevením speciálních technických prostředků ze strany jiných osob, nedošlo k zjištění, kdo a jakou činnost vykonává.

Za snad ještě zásadnější je třeba považovat pasáž listiny vydané obž. Ing. Janem Pohůnkem, MBA, která pojednává o zničujících důsledcích toho, kdyby vyšlo najevo, kdo, kým a koho nechává sledovat. Toto přesně odpovídá předchozímu tvrzení k použití technických prostředků, které nelze mít pod trvalou kontrolou. Je třeba si položit otázku, proč je tato obava vyslovována, pokud jak tvrdí obžalovaní, šlo o zcela zákonnou činnost. Na tuto otázku obž. Ing. Jan Pohůnek, MBA nikdy nenašel přijatelnou odpověď. Dle státního zástupce je na místě z této věty bez jakýchkoli pochybností dovodit, že prvoplánově mělo docházet ke sledování osoby DARWIN, že zde neuvedeným zadavatelem bylo požadováno sledování osoby DARWIN, že sledování provádělo Vojenské zpravodajství a konečně že činnost měla mít v případě prozrazení zničující důsledky.

Nalézací soud se v kontextu s obsahem listiny vydané obž. Ing. Janem Pohůnkem, MBA, nijak nevypořádal s výpovědí tohoto obžalovaného, který v souvislosti s touto listinou vypověděl, že k ní náleží ještě jeden list, který však orgánům činným v trestním řízení nevydal, neboť jej po něm nikdo nepožadoval. Tento další související list měl vydané listině dávat úplně jiný význam. Podle obžalovaného měl dokládat, jaké by byly důsledky, kdyby vykonávaná činnost byla prozrazena, konkrétně že by určitými osobami, zejména novináři, mohlo dojít k překroucení celé záležitosti. Tedy že by vykonávaná obrana proti sledování byla považována za sledování. Státní zástupce má za to, že prostou logickou úvahou je možno dospět k závěru, že pokud někdo orgánům činným v trestním řízení dobrovolně vydá důkaz, který může být stěžejním usvědčujícím důkazem o jeho vině a úmyslně zamíčí existenci souvisejícího důkazu, který by ze stěžejního usvědčujícího důkazu učinil důkaz pochybný nebo důkaz vyvíňující, nejví se obhajoba o nevydání listinného důkazu z důvodu údajného nezájmu orgánů činných v trestním řízení věrohodná a nijak nevysvětluje, proč obžalovaný takový důkaz sám nepředložil, pokud mu měl prospívat. Obž. Ing. Jan Pohůnek, MBA, byl přítom v přípravném řízení slyšen opakovaně, a to i před soudcem v rámci vazebního zasedání, a nikdy o existenci listiny, která by jej měla jím popsáním způsobem vyvinut, nesdělil žádnou informaci.

Ve výsledku dne 10. 10. 2013 byl přítom k předmětnému dokumentu detailně dotazován, celkem 11 otázek k tomuto tématu bylo zodpovězeno z jeho strany velmi obsáhle (viz 26. až 27. strana protokolu o pokračování výsledku obviněného), rovněž však bez jakékoliv zmínky o nějakém dosud neznámém a vše vysvětlujícím listu. Ilustrující je konečně i samo provedení procesního úkonu, v jehož rámci se předmětná listina dostala do dispozice orgánů činných v trestním řízení. Jak je zřejmé ze spisového materiálu, obžalovaný plk. Ing. Pohůnek byl vyzván k vydání všech dokumentů a důkazů vztahujících se k dané věci. Výše zmiňovaná listina byla za této situace jím samotným vydaná, nebyla ze strany orgánů činných v trestním řízení nějak svévolně vybrána z celé řady dokumentů a odňata, vše probíhalo za účasti a ve spolupráci s obžalovaným.

Nelze přehlédnout ani tu skutečnost, že obsah listiny vydané obž. Ing. Janem Pohůnkem, MBA, zcela koresponduje s obsahem záznamů o sledování, tak jak je uváděn shora, z čehož lze důvodně dovozovat, že sledování pošk. Bc. Radky Nečasové bylo prováděno plně v intencích této listiny.

Z hlediska skutkového závěru, zda příslušníci Vojenského zpravodajství prováděli sledování pošk. Bc. Radky Nečasové, stranou pozornosti soudu zůstala i **část výpovědi sv. Aleny Hegrové**, které se obž. Mgr. Jana Nečasová měla svěřit, že „*necháává sledovat paní Nečasovou, aby zjistila, zda má nějakého milence, aby toto mohla sdělit premiérovi*“ (citováno podle protokolu z výsledku v přípravném řízení ze dne 2. 7. 2013, str. 6 a 8). Jde o další významný opomenutý důkaz.

Dalším z řady nalézacím soudem opomenutých důkazů jsou **svědecké výpovědi příslušníků Vojenského zpravodajství**, kteří se vyjadřovali k úřední evidenci celé akce v rámci Vojenského zpravodajství. Snad nejpriléhavěji se k celé záležitosti vyjádřil **sv. Ing. Libor Jílek**, když mu byly předloženy listiny nadepsané jako záznamy o sledování. Svědek bez dlouhého uvažování vypověděl, že nejde o výstupy Vojenského zpravodajství, když takovéto listiny by měly mít záhlaví, jednací číslo Vojenského zpravodajství, případně stupeň utajení, musely by být parafovány tím, kdo schválil postup apod. Podobně **sv. Rostislav Pilc** vypověděl, že ať už jde o sledování či kontrasledování, dokumenty o těchto činnostech by byly opatřeny spisovou značkou, tím kdo takový dokument vypracoval a kdo jej schválil. K předloženým záznamům o sledování, jež byly zajištěny v této trestní věci, pak uvedl, že nejde o profesionální záznamy, které by byly zpravodajským výstupem. Dodal konečně také, že údaje a časový sled silně připomínají sledování konkrétní osoby (nikoliv, jak tvrdí nalézací soud na str. 44 rozsudku, že potvrdil provádění obrany proti sledování). V tomto směru je třeba dále poukázat na nalézacím soudem rovněž fakticky nevyhodnocenou výpověď **sv. Petra Chvíly**, jenž vypověděl, že byl dotazován svými podřízenými, jaké číslo jednací mají v případě této akce použít. Dotazoval se na to konkrétně obž. Ing. Jana Pohůnka, MBA, a to zda tam má dát číslo jednací, popř. ať mu nadiktuje číslo jednací nebo zda ho tam dá sám obž. Ing. Jan Pohůnek, MBA. Obž. Ing. Janem Pohůnkem, MBA mu k tomu bylo řečeno, že číslo jednací nemá nikam přidělovat. Svědek tak pochopil, že číslo jednací bude ze své pozice přidělovat sám obž. Ing. Jan Pohůnek, MBA.

Na podkladě těchto skutečností v oblasti evidence a spisové služby je na místě učinit závěr, že v případě činnosti realizované vůči pošk. Bc. Radce Nečasové nebylo ze strany Vojenského zpravodajství postupováno jako v jiných věcech, v nichž bylo

Vojenské zpravodajství činné. Vystává otázka proč. Proč nebylo evidenčně podchyceno nasazení lidské síly a materiální zabezpečení v tom rozsahu jak bylo provedeno? Odpověď lze najít na listině vydané obž. Ing. Janem Pohůnkem, MBA, o které již bylo pojednáno výše, konkrétně v podobě tvrzení o zničujících důsledcích toho, kdyby vyšlo najevo, kdo, kým a koho nechává sledovat. Nedostatky z hlediska řádné evidence a spisové služby tedy nasvědčují tomu, že se nejednalo o činnost v souladu se zákonem a že si její povahy musely být zúčastněné osoby vědomy.

Konečně, pokud by nalézací soud hodnotil všechny provedené důkazy, a to v jejich souhrnu, skutečnosti, že probíhalo sledování pošk. Bc. Radky Nečasové jednoznačně nasvědčují i k důkazu opatřené záznamy o odposlechu telekomunikačního provozu. Jde zejména o **záznamy dvou telefonních hovorů uskutečněných dne 1. 11. 2012**, nejprve mezi obžalovanými Mgr. Janou Nečasovou a Ing. Ondřejem Páleníkem, MBA a poté mezi obžalovanými Mgr. Janou Nečasovou a Ing. Janem Pohůnkem, MBA. V obou případech obžalování řeší obsah záznamu o sledování vyhotovený dne 31. 10. 2012 a následujícího dne předaný obž. Mgr. Janě Nečasové. Obž. Mgr. Janu Nečasovou přítom v hovoru s obž. Ing. Ondřejem Páleníkem, MBA zajímá zmínka o mladém muži. Chce vědět, kdy odešel, což, jak uvádí, není v záznamu uvedeno. Z toho vyplývá, že ji zajímá nikoli nějaké potenciální nebezpečí, ale konkrétní návštěva konkrétní osoby. Nezajímá ji, jestli je ten muž nebezpečný a zda může pošk. Bc. Radce Nečasové ublížit, ale zajímá ji pouze, kdy odešel. V hovoru je dále obž. Ing. Ondřeji Páleníkovi, MBA, vytýkáno, že není jasné, kdy pošk. Bc. Radka Nečasová odjela. V závěrečné pasáži hovoru pak obž. Mgr. Jana Nečasová uvádí, že si k tomu s obž. Ing. Janem Pohůnkem, MBA, sedne a ten si napíše poznámky. I z těchto výroků je dle státního zástupce zřejmé, že obž. Mgr. Janu Nečasovou zajímá pohyb pošk. Bc. Radky Nečasové a její kontakty, a nikoli možné nebezpečí. Současně je zřejmé, že obž. Mgr. Jana Nečasová hodlá úkolovat obž. Ing. Jana Pohůnka, MBA, který si bude muset činit poznámky. V obdobném duchu a obsahově shodně je poté veden rozhovor mezi obž. Mgr. Janou Nečasovou a obž. Ing. Janem Pohůnkem, MBA. Obžalovaná mu říká, že ten mladý muž není rodina, není zaznamenán jeho odjezd ani odjezd vozidla Fabia a kde toto vozidlo bylo. To rovněž jednoznačně ukazuje, že chce sledovat poškozenou a její kontakty. Z tohoto hovoru lze dále citovat následující pasáž: *Obž. Mgr. Jana Nečasová: „Takže pokračujeme ještě do příštího pátku, jo? Můžeme si to takhle ujasnit? Obž. Ing. Jan Pohůnek, MBA: „ Dobře, dobře. Udělám to“.* Obsah obou hovorů evidentně vyvrací obhajobu, že by Vojenské zpravodajství pouze převzalo prvotní poznatek a dále již na jeho podkladě z vlastní iniciativy činilo samostatně další úkony, a naopak potvrzuje závěry obžaloby v tom, že obž. Mgr. Jana Nečasová Vojenské zpravodajství úkolovala. Státní zástupce připomíná, že nalézací soud se obžalovaných na obsah těchto hovorů nedotázal a v rozsudku je vůbec nehodnotí. Záznamy telefonních hovorů je pak na místě posoudit v logické souvislosti (což soud I. stupně neučinil) s listinou vydanou obž. Ing. Janem Pohůnkem, MBA, která obsahuje pasáž o zničujících důsledcích vyrazení akce. Tyto důkazy ve spojitosti s dalšími důkazy tvoří logicky uspořádaný řetězec důkazů.

Stranou pozornosti nalézacího soudu zůstal opomenutý záznam **telefonního hovoru uskutečněného dne 8. 11. 2012** mezi obžalovanými Mgr. Janou Nečasovou a Ing. Milanem Kovandou, ve kterém obž. Ing. Milan Kovanda poskytuje obž. Mgr. Janě Nečasové informace ze sledování pošk. Bc. Radky Nečasové. Obž. Ing. Milan Kovanda zde mimo jiné, uvádí: *„...dokonce tam jsem vám chtěl říct, že jsme úplně*

vyloučili, hm, vyloučili, že by to byl náš zájem. Jako naše zájmová osoba, která by tam měla být...Ono, my ty možnosti máme omezený, jo? ...My tam nepoužíváme různý věci, který by jinak to...". Z obsahu tohoto hovoru je zřejmé, že Vojenské zpravodajství neprověřovalo možnou existenci jakési hrozby rodině předsedy vlády, ale zjišťovalo existenci konkrétní, zájmové osoby, jež měla mít spojitost s pošk. Bc. Radkou Nečasovou. Nelze přehlédnout ani tu okolnost, že poté, kdy se obž. Mgr. Jana Nečasová dozvídá od obž. Ing. Milana Kovandy, že „tam nejsou žádná zásadní zjištění“, obžalovaná Ing. Kovandovi tvrdí, že „tam někdo chytřej radí“. Je pozoruhodné, jak se tento výrok obžalované obsahově shoduje s jejími výroky z rozhovorů se sv. Ing. Lubomírem Poulem (ze dne 12. 10. 2012 v 18:14:19 hod. a 18:18:39 hod.), kdy obž. Mgr. Jana Nečasová sv. Ing. Lubomíru Poulovi říká „čůza má chlapa, který jí radí“ a se sv. Marií Zlatohlávkovou (hovor ze dne 12. 10. 2012 v 18:23:29 hod.), kdy říká „kikina má picmocha, on jí radí, co má dělat, ona měla vždycky picmocha“. Soud tyto odposlechy opět nijak nehodnotí, nehodnotí ani jejich souvislost s dalšími odposlechy, obžalované ani svědky k nim nevyslechl, a to přesto, že mohou vysvětlovat a podle obžaloby i vysvětlují motiv jednání obž. Mgr. Jany Nečasové ke sledování poškozené, tedy snahu zjistit kontakty a známosti poškozené.

Dalšími v hlavním líčení provedenými, avšak při hodnotící činnosti soudu I. stupně opomenutými důkazy jsou i záznamy o odposlechu telekomunikačního provozu, které souvisí současně s otázkou motivu, vztahů mezi obžalovanými a protiprávnosti jednání. Je třeba poukázat na **komunikaci prostřednictvím SMS zpráv, jež dne 27. 10. 2012 z iniciativy obž. Mgr. Jany Nečasové proběhla mezi obžalovanými Mgr. Janou Nečasovou a Ing. Ondřejem Páleníkem, MBA.** Předmětem této komunikace bylo sjednání společné schůzky v kanceláři obž. Mgr. Jany Nečasové, které by se případně místo obž. Ing. Ondřeje Páleníka, MBA, zúčastnil obž. Ing. Milan Kovanda. Schůzka mezi obžalovanými Mgr. Janou Nečasovou a Ing. Milanem Kovandou dne 30. 10. 2012 skutečně proběhla. V rámci této komunikace se obž. Mgr. Jana Nečasová obž. Ing. Ondřeje Páleníka, MBA, tázala, zda s obž. Ing. Milanem Kovandou může mluvit o všem, zda obž. Ing. Milana Kovandu může o něco požádat a zda se obž. Ing. Milana Kovandy může zeptat, jak vypadá plnění zadání. Z této komunikace je předně zřejmé, že existovalo zadání pro Vojenské zpravodajství. Pojem zadání si nelze vyložit jinak než, že byl dán úkol. Nejpodstatnější je však to, že obž. Mgr. Jana Nečasová se tázala, zda s obž. Ing. Milanem Kovandou může mluvit o všem. Neexistuje smysluplné a věrohodná vysvětlení toho, proč by obžalovaná Mgr. Jana Nečasová nemohla s obž. Ing. Milanem Kovandou hovořit o všem, pokud by jednání všech dotčených obžalovaných bylo zcela v souladu se zákonem, pokud by skutečně Vojenské zpravodajství řádně a legálně činilo opatření ke splnění posláni prvořadě důležitosti za účelem zjištění, zda se v okolí rodiny předsedy vlády nevyskytuje nějaká bezpečnostní hrozba. Dotaz rovněž vyvrací tvrzení obž. Ing. Ondřeje Páleníka, MBA, že obž. Mgr. Jana Nečasová měla být osobou jednající ve prospěch Vojenského zpravodajství, neboť z něho je zřejmé, že z hlediska jakési nadřazenosti a podřazenosti, případně směru toku informací, byla určující osobou obž. Mgr. Jana Nečasová, a ne ředitel Vojenského zpravodajství. Tento způsob komunikace koresponduje se závěry obžaloby, že probíhalo protiprávní sledování, tedy že zainteresované osoby měly co skrývat, mohly mít důvod o něčem nemluvit.

O vztahu mezi obžalovanými Mgr. Janou Nagyovou, Ing. Ondřejem Páleníkem, MBA, a sv. RNDr. Petrem Nečasem vypovídá i zaznamenaný telefonický **hovor mezi obžalovanou a sv. RNDr. Petrem Nečasem ze dne 3. 2. 2013**. Obžalovaná v něm svědkovi vyčítá, že nedokáže obž. Ing. Ondřeje Páleníka, MBA, prosadit do čela Nejvyššího kontrolního úřadu (NKÚ) a tvrdí o něm, že v této funkci nebude „šlapat po jejich kamarádech“. Z toho je zřejmé, že mezi zmíněnými obžalovanými existoval vztah, kdy navzájem prospívali a v případně potřeby jeden druhému vyšli vstříc v různých záležitostech, které se jich dotýkaly. Ani tento záznam telekomunikačního provozu soud I. stupně nevyhodnotil zejména v logických návaznostech na další důkazy, kdy podle přesvědčení státního zástupce plně podporuje to, co je obžalovaným kladeno za vinu obžalobou.

O dalších opomenutých důkazech bude ještě pojednáno níže v souvislosti s právním posouzením skutku pod bodem II. a s problematikou motivu.

II. 5. Nesprávné právní posouzení problematiky sledování

Nalézací soud nesprávným a nelogickým způsobem posoudil problematiku provádění sledování v obecné rovině, což mělo ve svých důsledcích vliv na zaměření dokazování i na následně vyvozené právní závěry vedoucí ke zprošťujícímu rozhodnutí. Soud chybně nerozlišil, že pojem sledování je třeba vnímat ve dvou rovinách, a to jednak jako zpravodajský či operativně pátracích prostředek, metoda či technika a jednak jako zákonným způsobem vymezený průlom do zaručených lidských práv upravený v příslušných právních předpisech.

II. 5. 1. Sledování jako zpravodajský a operativně pátrací prostředek

K posouzení problematiky sledování, resp. obhajobou namítaného kontrasledování či obrany proti sledování bylo vyžádáno odborného vyjádření Policie České republiky, Útvaru zvláštních činností, jako orgánu, který v dané oblasti má potřebné odborné znalosti. Nalézací soud tento důkaz vyhodnotil jako rozporuplný. Po procesní stránce má státní zástupce má za to, že pokud nalézací soud měl pochybnosti o správnosti závěrů odborného vyjádření, měl přistoupit k výsledku zástupce zpracovatele odborného vyjádření a nejasnosti odstranit. Soud I. stupně namísto toho učinil samostatně zcela nekvalifikované závěry o odborné otázce, které dovedeny ad absurdum vedou k závěru, že po obsahové stránce existuje rozdíl mezi sledováním prováděným policejním orgánem a sledováním prováděným zpravodajskými službami.

Činnost zpravodajských služeb a policejních orgánů je sice v podstatných směrech odlišná, což je dáno úkoly, zaměřením a očekávanými výstupy těchto složek, avšak pojmy sledování, kontrasledování a obrana proti sledování jako určité techniky jsou jednotné a nemají nic společného s rozdíly či specifiky toho, kdo techniky vykonává a v této souvislosti příslušné pojmy používá.

Základní rozdíl mezi sledováním a obranou proti němu (kontrasledování) je v účelu této činnosti, tedy v tom, čeho má být danou technikou dosaženo. Sledováním mají být utajovaným způsobem zjištěny poznatky o osobách a

věcech (tedy např. co a kdy sledovaná osoba dělá, jaká místa navštěvuje, s kým se stýká apod.), zatímco obranou proti sledování (kontrasledováním) má být zjištěno, zda určitá osoba či věc není sledována, tedy zda další osoby utajovaným způsobem nezjišťují poznatky o primární osobě.

Z tohoto odborného pohledu dospělo odborné vyjádření k závěrům, že v dané věci šlo o sledování. Současně upozornilo, že pojmy kontrasledování a obrana proti sledování právní předpisy neznají, fakticky se však tato činnost vykonává. Z hlediska zákonných požadavků pak ještě odborné vyjádření poukázalo na skutečnost, že kontrasledování a obrana proti sledování se mohou z pohledu právních předpisů vykonávat buď se svolením osoby, která má být předmětem zájmu (myšleno osoba ve vztahu, k níž se sleduje, zda není sledována), nebo pouze na základě příslušného povolení (byť zde se jedná spíše o otázku právní než odbornou).

Tvrzení obhajoby, že by měl existovat nějaký obsahový rozdíl mezi „zpravodajským“ a „policejním“ sledováním, státní zástupce nepovažuje za opodstatněné a čímkoliv podložené. Podle státního zástupce žádný takový rozdíl neexistuje. Zpravodajské sledování sice sleduje jiný cíl (získat zpravodajské informace) než policejní sledování (získat informace důležité pro trestní řízení), avšak tyto různé cíle nemohou mít vliv na to, jakým způsobem je prováděno vlastní, faktické sledování, na to, jaké metody a praktiky jsou při vlastním sledování používány. Pojem sledování je obecným pojmem, na který cíle sledování nemají vliv. Podle státního zástupce je to stejně nepřiléhavé a absurdní představa, jakož že by mohl z hlediska technického způsobu a svého obsahu existovat nějaký rozdíl mezi zpravodajským a policejním odposlechem a záznamem telekomunikačního provozu.

II. 5. 2. Sledování jako legální průlom do zaručených lidských práv

Druhou rovinou sledování prováděného jakýmkoliv nikoliv soukromým subjektem je jeho ústavní a zákonný rámec. Stát, jeho orgány a součásti mohou při své činnosti postupovat pouze tak, jak jim to povoluje zákon. Tedy neplatí zásada, že co není zákonem zakázáno, je povoleno, ale právě naopak – činnost orgánů státní moci je striktně upravena zákony a dalšími právními předpisy a tyto mohou při své činnosti využívat pouze prostředky, které jim výslovně světuje zákon (viz čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod).

Prostředky, které může Vojenské zpravodajství používat, jsou vymezeny v § 11 a 11a zákona č. 153/1994 Sb., o zpravodajských službách České republiky, ve znění pozdějších předpisů, a dále v § 6 zákona č. 289/2005 Sb., o Vojenském zpravodajství, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Vojenském zpravodajství“ či „ZVZ“). V případě používání zpravodajských prostředků Vojenským zpravodajstvím jsou zákonem upraveny a tedy povoleny pouze ty prostředky, které jsou výslovně uvedeny v § 7 odst. 1 ZVZ, a to za podmínek, které jsou obsaženy v § 8 a násl. citovaného zákona. Ze samé podstaty zpravodajských prostředků, jejichž využíváním v principu dochází k zásahům do ústavně chráněných práv a svobod (viz např. čl. 10 odst. 2 a 3 Listiny základních práv a svobod), pak vyplývá i nutnost striktního dodržování právního rámce jejich využívání a restriktivního výkladu právních předpisů (viz čl. 4 odst. 2 a 4 Listiny základních práv a svobod). Sledování osob a věcí prováděné Vojenským zpravodajstvím je vymezené jako jeden ze

zpravodajských prostředků v § 7 odst. 1 písm. d) ZVZ, jehož účelem je získávání informací ve smyslu § 6 ZVZ. Pojem sledování a jeho podmínky jsou blíže rozvedeny v § 15 ZVZ. Podle § 15 odst. 1 ZVZ se sledováním osob a věcí se rozumí získávání poznatků o osobách a věcech prováděné utajovaným způsobem technickými nebo jinými prostředky.

Obrana proti sledování či kontrasledování v citovaném zákoně (ani v jiném zákoně) upraveny nejsou, nejedná se tedy o zákonem samostatně vymezený zpravodajský prostředek. Z hlediska svého obsahu obrana proti sledování (kontrasledování) není ničím jiným než získáváním poznatků o osobách a věcech prováděným utajovaným způsobem technickými nebo jinými prostředky, byť jeho cílem není získat poznatky o primárním objektu (osobě nebo věci), ale o jiných objektech (pojmově v úvahu zřejmě připadají jen osoby), které mají provádět sledování primárního objektu. Z hlediska ochrany soukromí je tedy zasahováno především do práv primárního objektu (nutně skrytým způsobem jsou zjišťovány poznatky i o něm), ale případně i do práv dalších objektů, které provádějí sledování objektu primárního (nejde-li o negativní případ – že sledování primárního objektu nebude zjištěno). **Tedy i obrana proti sledování (kontrasledování) je plně podřaditelná pod definici sledování podle § 15 odst. 1 ZVZ a nutně musí podléhat stejným zákonným podmínkám v podobě povolení příslušného orgánu ve smyslu § 15 odst. 2 ZVZ. Jiný závěr by vedl ke zjevnému porušení principu legálního omezení uplatňování státní moci.**

Bez ohledu na to, že na základě výše rozvedených důkazů je na místě spolehlivě učinit závěr, že příslušníci Vojenského zpravodajství fakticky prováděli sledování počk. Bc. Radky Nečasové, a ne obranu proti sledování či kontrasledování, je takové rozlišení z hlediska právního posouzení zcela zbytečné, neboť obojí postrádalo odpovídající povolení, a tedy bylo prováděno protizákonně k újmě poškozené. Zde je právní posouzení soudu I. stupně zjevně nesprávné, což se z hlediska trestněprávního posouzení odrazilo v otázce chybného posouzení naplnění objektivního znaku výkonu pravomoci v rozporu s jiným právním předpisem.

II. 5. 3. Nepřípustný „outsourcing“ sledování do komerční sféry

Ze stejných právních východisek a závěrů je třeba posuzovat i jednání stíhané pod bodem II. Za zcela nepřiléhavý (skutkově i právně) státní zástupce považuje závěr nalézacího soudu, který jednání obžalovaných považuje za souladné s právními předpisy a označuje je za Vojenským zpravodajstvím prováděné testování získávání informací soukromou bezpečnostní agenturou k vyhodnocování možností a schopností detektivních agentur, za což bylo v souladu s právními předpisy z prostředků Vojenského zpravodajství zapláceno.

Svým závěrem nalézací soud zcela přejal obhajobu obžalovaných Ing. Milana Kovandy a Ing. Jana Pohůnka, MBA, kteří v hlavním líčení vypověděli, že prvotním motivem jejich jednání bylo zjištění možností a schopností civilních detektivních agentur, teprve druhotným motivem pak bylo zjištění pohybu vozidla Úřadu vlády užívaného počk. sv. Jiřím Pertlem. Tato obhajoba však byla vyvrácena provedenými důkazy, které však soud I. stupně pominul při svém hodnocení.

Obžalovaní Ing. Milan Kovanda a Ing. Jan Pohůnek, MBA zjednodušeně řečeno tvrdí, že jen využili požadavku obž. Mgr. Jany Nečasové k tomu, aby pro potřeby Vojenského zpravodajství získali poznatky o kvalitě práce civilních detektivních agentur. Z provedených důkazů je zřejmé, že prvotním a zásadním důvodem jejich činnosti bylo vyhovět žádosti obž. Mgr. Jany Nečasové za současného obcházení zákonného vymezení pravomoci a působnosti Vojenského zpravodajství, což vytvořená legenda o prověřce komerčního subjektu měla jen zakrýt.

V obecné rovině lze zřejmě akceptovat skutečnost, že Vojenské zpravodajství pro potřeby své vlastní činnosti může mít potřebu získávat informace o kvalitě činnosti soukromých detektivních agentur, tedy o používaných metodách a formách práce, o kvalitě technického zázemí, o rozsahu kontaktů apod., i když v konkrétním případě lze mít pochybnosti, zda skutečně mohlo Vojenské zpravodajství potřebovat takové informace v podstatě v anonymní podobě – kdy výběr konkrétního zkoumaného subjektu měl být ponechán na prostředníkovi stojícím mimo Vojenské zpravodajství a Vojenské zpravodajství ani nemělo k dispozici identifikaci testovaného subjektu.

Nicméně pokud by Vojenské zpravodajství bez své jakékoliv aktivní součinnosti „nakoupilo“ již existující výsledky činnosti soukromé detektivní agentury, včetně např. záznamů o sledování, není důvod v tom spatřovat protiprávní činnost. Stát reprezentovaný Vojenským zpravodajstvím v tomto případě mocensky nijak nezasahuje do ústavně zaručených práv občanů, zejména práva na ochranu soukromí. Jinak tomu ovšem je v případě, kdy Vojenské zpravodajství příslušnému komerčnímu subjektu zadá sledování konkrétní osoby a pro toto sledování mu vytvoří podmínky a poskytne potřebnou součinnost. V takovém případě se jedná o jednoznačné obcházení zákona o Vojenském zpravodajství (povolovacího režimu sledování) a porušení ústavní zásady zákonného omezení výkonu státní moci. Vojenské zpravodajství, tedy stát, je v takovém případě iniciátorem a hybatelem zásahu do zaručené svobody soukromí konkrétního jedince, i když faktický výkon sledování nezajišťuje samo svými příslušníky, ale svěří je soukromému subjektu. Pokud by takový postup měl být přípustný, nebylo by vůbec nutné zákonem vymezovat podmínky pro realizaci jednotlivých zpravodajských úkonů a použití zpravodajské techniky. Plně by postačovalo zpravodajskou službu dobře finančně zabezpečit a tato by pak prováděla jen nákup požadovaných služeb od soukromých subjektů.

Právě k nepřipustnému sledování prostřednictvím soukromého subjektu došlo také v předmětné trestní věci. Vojenské zpravodajství prostřednictvím zprostředkovatele Ing. Bohumila Zajička zadalo dosud nezjištěné detektivní agentuře sledování poškozených Jiřího Pertla a Aleny Hegrové, stejným způsobem průběžně přijímalo výsledky prováděného sledování a platilo za to prostředky z jemu přidělených rozpočtových prostředků státu. Pravý důvod celého postupu je zřejmý z toho, že výsledky sledování byly předány obž. Mgr. Janě Nečasové, která byla faktickým uživatelem výstupů sledování. Obžalovaní Ing. Milan Kovanda a Ing. Jan Pohůnek, MBA si přitom musel být velmi dobře vědomi, že tímto způsobem obcházejí zákon.

Z důkazů, jež nalézací soud nehodnotil a které prokazují, že tzv. prověrka komerčního subjektu byla jen legendou zastírající pravý účel objednaného sledování, je třeba poukázat na vlastní spis Vojenského zpravodajství nadepsaný Prověrka komerčního subjektu II., který byl v trestním řízení zajištěn jako stopa č. 2 a je

přílohou trestního spisu. Z obsahu tohoto spisu je zřejmé, že tento měl vytvářet zdání, že Vojenskému zpravodajství jde toliko o získání poznatků o kvalitě činnosti soukromých detektivních agentur. Vojenské zpravodajství dle spisu nemělo nijak ingerovat v otázce, kdo bude „předmětem zájmu“ detektivní agentury. Mělo jen nakoupit informace bez vztahu k nějaké konkrétní osobě. Předstíraný záměr je zcela jednoznačně patrný ze Záznamu z jednání s prostředníkem ze dne 20. 3. 2013, konkrétně z pasáže: „...V návaznosti na vyslovený souhlas bylo dále dohodnuto, že prostředník zároveň sám a podle svého uvážení vybere objekt, který bude komerčním subjektem monitorován...“. Obdobně pak v listině označené jako Vyhodnocení prověrky možností a schopností soukromého subjektu bylo uvedeno, že výběr monitorovaného objektu byl ponechán zcela v režii prostředníka. Tyto listiny tedy neodpovídají obhajobě obžalovaných, podle níž mělo být prvotním cílem zjistit schopnosti komerčního subjektu a cílem druhotným zjistit, zda nedochází k zneužívání služebního vozidla konkrétními osobami. Skutečné zaměření a důvod sledování tedy byl v oficiálních písemnostech Vojenského zpravodajství zastírán, aby z nich nebylo zjistitelné, že motivem či podstatnou součástí objednaného sledování komerčním subjektem bylo zjišťování poznatků o konkrétních předem určených osobách utajovaným způsobem bez řádného povolení, a tedy obcházení zákona o Vojenském zpravodajství. Pokud by nalézací soud výše rozvedený obsah spisu Vojenského zpravodajství řádně vyhodnotil v logické návaznosti na výpovědi obž. Ing. Jana Pohůnka, MBA, a sv. Ing. Bohumila Zajíčka, kteří vypověděli, že vůči svědkovi obžalovaný v podstatě přímo vznesl požadavek na sledování osob – zaměstnanců Úřadu vlády a svědkovi předal listiny umožňující identifikaci pošk. Jiřího Pertla a potažmo i pošk. Aleny Hegrové, nepochybně by musel dospět k závěru, že se jednalo o provedení sledování způsobem obcházejícím zákon o Vojenském zpravodajství a že tzv. prověrka komerčního subjektu byla jen krycí legendou, která měla vytvářet zdání zákonnosti a umožnit čerpání rozpočtových prostředků.

O zastírací povaze spisu nadepsaného *Prověrka komerčního subjektu II.* Svědčí i jeho závěrečné vyhodnocení, podle kterého: „...Z předané dokumentace vyplývá, že ze strany komerčního subjektu došlo k bezproblémovému záchytu objektu v místě jeho vystavení...“. Obž. Ing. Jan Pohůnek, MBA, jako zpracovatel tohoto vyhodnocení, kladně hodnotí činnost komerčního subjektu a vlastní schopnosti tohoto subjektu. Je však evidentní, že záměrně zamlčel a pominul, že v rámci aktivní součinnosti byly tomuto komerčnímu subjektu poskytnuty přinejmenším adresa parkovacího místa vozidla užívaného pošk. Jiřím Pertlem a itinerář obž. Mgr. Jany Nečasové. Vystává tak otázka, proč obž. Ing. Jan Pohůnek, MBA tak vyzdvihl schopnosti komerčního subjektu, ačkoliv základní vstupní údaje ke sledování předalo komerčnímu subjektu Vojenské zpravodajství. Z toho je patrná snaha vytvořit dojem o objektivním posouzení kvalit soukromého subjektu.

Aktivní součinnost Vojenského zpravodajství při sledování osob poškozených Jiřího Pertla a Aleny Hegrové a vytvoření legendy o prověrce komerčního subjektu byla prokázána důkazy, které soud ve svém hodnocení rovněž opomenul. Jedná se o listiny, které byly vydány obž. Ing. Janem Pohůnkem, MBA, v prostorách Vojenského zpravodajství, a to: **výpisy z evidence obyvatel k osobám poškozených Aleny Hegrové a Jiřího Pertla pořízené pracovníky Vojenského zpravodajství z policejní databáze Bedrunka a výpisy z registru vozidel týkající se obou uvedených osob a**

výpis z katastru nemovitostí ve vztahu k osobě Aleny Hegrové, rovněž pořízené pracovníky Vojenského zpravodajství.

Aktivní součinnost obžalovaných Ing. Milana Kovandy a Ing. Jana Pohůnka, MBA, jako příslušníků Vojenského zpravodajství při sledování fakticky prováděném komerčním subjektem, je dále doložena **záznamy o odposlechu telekomunikačního provozu**. Ani s existencí těchto záznamů a s jejich konkrétním obsahem se nalézací soud v rámci hodnocení důkazů nijak nevypořádal. Předmětné záznamy se týkají telekomunikačního provozu v období od 6. 3. 2013 do 15. 4. 2013 a jsou přesně a podrobně specifikovány v podané obžalobě. Vyplývá z nich, že:

- pracovníky Úřadu vlády byly činěny pokusy o sledování osob poškozených Jiřího Pertla a Aleny Hegrové – pracovníků Úřadu vlády,
- obž. Mgr. Jana Nečasová požádala o sledování osob poškozených Jiřího Pertla a Aleny Hegrové obž. Ing. Milana Kovandu,
- v souvislosti se sledováním osob poškozených Jiřího Pertla a Aleny Hegrové probíhaly mezi obžalovanými Mgr. Janou Nečasovou a Ing. Milanem Kovandou hovory a SMS zprávy, které lze označit za konspirační, kdy se hovořilo o „žrádle pro psy“, o „pejscích“, o „venčení psů“, o „krtečcích“ apod.,
- obž. Mgr. Jana Nečasová k žádosti obž. Ing. Milana Kovandy tomuto předala fotografie poškozených Jiřího Pertla a Aleny Hegrové, adresu parkovacího místa užívaného pošk. Jiřím Pertlem a svůj itinerář, jehož změny byly průběžně obž. Ing. Milanu Kovandovi oznamovány,
- obž. Ing. Milan Kovanda informoval obž. Mgr. Janu Nečasovou o připravenosti sledování,
- obž. Ing. Milan Kovanda obž. Mgr. Janu Nečasovou průběžně o výsledcích sledování informoval,
- obž. Ing. Milan Kovanda předal obž. Mgr. Janě Nečasové obrazové snímky a písemné záznamy o sledování pořízené při sledování osob Jiřího Pertla a Aleny Hegrové.

Tato komunikace mezi obžalovanými Mgr. Janou Nečasovou a Ing. Milanem Kovandou prokazuje, že obžalovaná byla faktickým prvotním objednatelům sledování konkrétních osob a že se nejednalo o vlastní potřebu Vojenského zpravodajství, přičemž údajný test komerčního subjektu byl jen krycí zástěrkou. Obžalovaná poskytla Vojenskému zpravodajství podklady potřebné pro provádění sledování (podobu sledovaných osob na fotografiích, časové a místní údaje umožňující a usnadňující sledování), byla průběžně informována o výsledcích sledování a v závěru obdržela výstupy sledování v podobě písemných a obrazových záznamů.

II. 6. Nesprávné právní posouzení výkonu pravomoci způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu a porušení povinnosti při správě cizího majetku

Výše rozvedené úvahy o sledování lze tedy uzavřít tak, že skutky popsané pod body I. a II. byly nepřipustnými zásahy do ústavně zaručené svobody soukromí poškozených Bc. Radky Nečasové, Jiřího Pertla a Aleny Hegrové. Tyto zásahy byly provedeny z podnětu obž. Mgr. Jany Nečasové, která je i dále řídila a usměrňovala, aktivní činnosti příslušníků Vojenského zpravodajství, na základě zadání uloženého obžalovanými Ing. Ondřejem Páleníkem, MBA, Ing. Milanem Kovandou a Ing. Janem

Pohůnkem, MBA, ve vědomém rozporu s ustanoveními zákona o Vojenském zpravodajství upravujícím sledování. Vzhledem k faktickému účelu obou sledovacích akcí bylo vytýkané jednání i v rozporu s působností Vojenského zpravodajství vymezeného v § 5 odst. 3 zákona č. 153/1994 Sb., o zpravodajských službách České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zpravodajských službách České republiky“).

Podle citovaného ustanovení Vojenské zpravodajství zabezpečuje informace

- a) mající původ v zahraničí, důležité pro obranu a bezpečnost České republiky,
- b) o zpravodajských službách cizí moci v oblasti obrany,
- c) o záměrech a činnostech namířených proti zabezpečování obrany České republiky,
- d) o záměrech a činnostech ohrožujících utajované skutečnosti v oblasti obrany České republiky.

V předmětném případě se nejednalo o opatřování žádné z vymezených druhů informací, kdy se prakticky jednalo poskytování služeb obž. Mgr. Janě Nečasové.

Obžalovaní (s výjimkou obž. Mgr. Jany Nečasové) jako příslušníci ozbrojených sil byli úředními osobami a jim svěřenou pravomoc vykonávali protiprávně, v rozporu jak se zákonem o Vojenském zpravodajství, tak i se zákonem o zpravodajských službách České republiky. Obž. Mgr. Jana Nečasová jejich jednání zosnovala a dále usměrňovala, tedy jako účastník na trestné činnosti organizovala. Z hlediska trestněprávního posouzení tedy vytýkané jednání vykazuje znaky přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, resp. účastenství na něm ve formě organizátorství podle § 24 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku.

S otázkou protiprávnosti výkonu pravomoci při sledování osob poškozených Jiřího Pertla a Aleny Hegrové je poté úzce spojena otázka spáchání přečinu porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1 trestního zákoníku v bodě II. Úmyslným obcházením zákona o Vojenském zpravodajství a mimo meze působnosti Vojenského zpravodajství stanovené zákonem o zpravodajských službách České republiky obžalovaní Ing. Milan Kovanda a Ing. Jan Pohůnek, MBA, současně nezákonně a neodůvodněně uhradili náklady spojené s protiprávním sledováním osob poškozených Jiřího Pertla a Aleny Hegrové z finančních prostředků státního rozpočtu, které byly svěřeny Vojenskému zpravodajství k financování jeho činnosti. Takové jednání je porušením povinnosti řádné péče o majetek státu, jak je tato vymezena zákonem č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích, ve znění pozdějších předpisů. Porušení povinnosti řádného opatrování majetku státu se přitom v takovém případě dopustil obž. Ing. Milan Kovanda, jako osoba, v jejíž pravomoci bylo rozhodovat o použití majetku státu. Obž. Ing. Jan Pohůnek, MBA pak byl osobou, která formou předložení žádosti o proplacení finančních nákladů navedla obž. Ing. Milana Kovandu k hrazení protiprávního sledování z prostředků státního rozpočtu (v rozporu s řádnou péčí o majetek státu).

Soud I. stupně tedy ve svém právním posouzení nesprávně vyložil mimotrestní předpisy (zejména ve vztahu k problematice zákonnosti sledování), což mělo za důsledek nesprávnou aplikaci a výklad znaků skutkových podstat žalovaných přečinů.

II. 7. Problematika ukládání úkolů Vojenskému zpravodajství

Ve spojitosti s výše uvedenými právními úvahami státní zástupce považuje za nutné se i vyjádřit k problematice ukládání úkolů Vojenskému zpravodajství a k tvrzením, že Vojenské zpravodajství vyvíjí činnost v naprosté většině případů z vlastní iniciativy a že úkoly od jiných oprávněných subjektů jsou mu ukládány v podstatně menší míře.

Tohoto stavu si je státní zástupce vědom a nerozporuje jej. V této trestní věci však byly shromážděny důkazy o tom, že Vojenskému zpravodajství nebyl předán poznatek, který by dále z vlastní iniciativy prověřovalo, nýbrž že bylo dáno zadání, jasný konkrétní úkol k tomu, co má Vojenské zpravodajství činit. Tento úkol je nejlépe zřetelný právě z průběhu odposlechu telekomunikačního provozu, včetně toho, že úkol byl zadáván obž. Mgr. Janou Nečasovou jako osobou, která k tomu nebyla oprávněna. Zadání úkolu ve své výpovědi potvrdil i sv. Petr Chvíla, který v rámci popisu zadání úkolu vypověděl, že obž. Ing. Jan Pohůnek, MBA, mu sdělil, že byl u tehdejšího ředitele Vojenského zpravodajství obž. Ing. Ondreje Pálenika, MBA, který mu sdělil, že se vrátil od předsedy vlády s úkolem vlády.

V této souvislosti je třeba zdůraznit také naprostou nestandardnost postupu Vojenského zpravodajství při poskytování výsledků své činnosti obž. Mgr. Janě Nečasové. Pokud by skutečně byla prověřována možnost hrozby rodině předsedy vlády, nepochybně by byly dány důvody pro to, aby informace o bezpečnostní hrozbě rodině jednoho z předních ústavních činitelů byla utajována podle příslušného zákona, stejně jako navazující opatření Vojenského zpravodajství. Neutajení by totiž mohlo postupy Vojenského zpravodajství ohrozit a zmařit. V příslušném stupni utajení by tak nutně byly i výstupy z činnosti Vojenského zpravodajství, které by byly předávány oprávněné osobě (např. průběžné informace, že prozatím nebyla zjištěna existence nějaké konkrétní hrozby, jakož i informace o konečném výsledku celé akce a o jejím ukončení). V posuzovaném případě se však činěná opatření a jejich výsledky nijak neutajovaly, informace byly obž. Mgr. Janě Nečasové poskytovány průběžně telefonicky i osobně, byl jí poskytován celý záznam o sledování, jeho obsah byl s obž. Mgr. Janou Nečasovou konzultován, byla s ní domlouvána doba, po kterou má činnost Vojenského zpravodajství probíhat atd. Tento průběh komunikace, obsah poskytovaných informací a listin dokládá, že se nejednalo standardní postup Vojenského zpravodajství v jeho vlastní režii při ověřování bezpečnosti hrozby, ale o účelové plnění úkolu pro soukromou osobu. Pokud by skutečně mělo jít o prověřování bezpečnostní hrozby rodině předsedy vlády a obž. Mgr. Jana Nečasová by měla sloužit jako určená osoba pro přenos informací mezi Vojenským zpravodajstvím a předsedou vlády, důvodně by bylo na místě očekávat, že obsahem sdělovaných informací bude, zda je poznatek důvodný či ne, zda opatření Vojenského zpravodajství pokračují nebo zda již byla ukončena. Není logicky zdůvodnitelné, aby byly poskytovány dílčí pracovní informace o konkrétních poznacích zjištěných při sledování (kdy a kde byla manželka předsedy vlády, s kým se setkala apod.) a aby ona informační spojka jako laik v oblasti zpravodajské činnosti vyžadovala ještě další takové informace a určovala, jak má činnost Vojenského zpravodajství probíhat.

II. 8. Právní posouzení motivu

Nalézací soud se dále v případě skutků popsaných pod bodem I. v rámci hodnocení důkazů vůbec nezabýval obžalobou dovozovaným motivem jednání obž. Mgr. Jany Nečasové, kterým byla ze strany obž. Mgr. Jany Nečasové **snaha získat informace o soukromí poškozené Bc. Radky Nečasové, které by mohla využít ve svůj prospěch v rámci blízkého osobního poměru udržovaného s tehdejšími předsedou vlády sv. RNDr. Petrem Nečasem**. Nalézací soud se nezabýval ani v závěrečné řeči státního zástupce prezentovaným motivem jednání obžalovaných, bývalých příslušníků Vojenského zpravodajství, u kterých mělo jít o snahu i za cenu porušení právních předpisů **vyhovět tomuto požadavku obž. Mgr. Jany Nečasové, když si byli vědomi existence zmíněného osobního poměru a faktického vlivu obž. Mgr. Jany Nečasové na tehdejšího předsedu vlády sv. RNDr. Petra Nečase**. Toto vědomí se přitom neprojevovalo pouze v tomto případě, ale již v době předcházející, kdy příslušníci Vojenského zpravodajství (zde lze poukázat na výpověď sv. Petra Chvíly) museli z rozkazu obžalovaných Ing. Ondřeje Páleníka, MBA a Ing. Jana Pohůnka, MBA, na základě předchozího slibu obž. Ing. Ondřeje Páleníka, MBA, bez jakéhokoliv zdůvodnění, proč právě s touto osobou, provádět s obž. Mgr. Janou Nečasovou výcvik v obraně proti sledování a dále technické prohlídky v prostorách určených obž. Mgr. Janou Nečasovou. Tuto okolnost nalézací soud opět nijak nehodnotí, přestože je z ní zřejmé, jaký vliv měla obž. Mgr. Jana Nečasová na vedení Vojenského zpravodajství a jak si dokázala prosadit pokračování ve výcviku, i když se řadovým příslušníkům Vojenského zpravodajství zdál zbytečný.

V této souvislosti je také významné jak obž. Mgr. Jana Nečasová vnímala osobu a mravní integritu obž. Ing. Ondřeje Páleníka, MBA, což je důležité pro posouzení, zda byl za všech okolností zárukou zákonného plnění svých povinností. Ve výše již jednou zmiňovaném rozhovoru obžalované se sv. RNDr. Petrem Nečasem ze dne 3. 2. 2013 je to právě obžalovaná, kdo vyčítá svědkovi, že nedokáže prosadit Páleníka do čela NKU a tvrdí, že tam potřebuje někoho, kdo nebude šlapat po jejich kamarádech. Ani tento rozhovor soud nehodnotí a jeho účastníky k němu nevyslechl.

Pokud by se soud I. stupně v rámci hodnocení důkazů zabýval náležitě odpovědně i posuzováním motivů jednání obžalovaných, musel by se vypořádat s pořízenými záznamy o odposlechu telekomunikačního provozu. Žádný z pořízených záznamů o odposlechu telekomunikačního provozu ani náznakem **nehovoří o nějakém nebezpečí**, které zmiňují obžalovaní, naopak je z nich zřejmý **mimořádně silný negativní vztah obž. Mgr. Jany Nečasové k pošk. Bc. Radce Nečasové**, který zcela vylučuje představu, že by obžalovaná mohla mít starost o bezpečnost pošk. Bc. Radky Nečasové. Vzhledem k době provádění odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu obv. Mgr. Jany Nečasové (od září 2012 do zahájení trestního stíhání) je vysoce pravděpodobné, že by alespoň nějaká zmínka o bezpečnostní hrozbě, pokud by skutečně měla existovat a pokud by ji opravdu sv. RNDr. Petr Nečas a obž. Mgr. Jana Nagyová sdíleli, byla zaznamenána.

K problematice motivu je třeba poukázat na:

- záznamy o odposlechu telekomunikačního provozu ze dnů 18. 9. 2012, 19. 9. 2012 a 26. 9. 2012 uskutečněného mezi obž. Mgr. Janou Nečasovou a sv. Marií Zlatohlávkovou, které obsahují nadávky na adresu pošk. Bc. Radky Nečasové a

ukazují na silný negativní vztah obž. Mgr. Jany Nečasové k pošk. Bc. Radce Nečasové,

- záznamy hovorů mezi obž. Mgr. Janou Nečasovou a sv. Ing. Lubomírem Poulem ze dnů 19. 9. 2012 a 10. 10. 2012, kdy je rozebíráno zaslání časopisu Forbes obž. Mgr. Janou Nečasovou s urážlivými poznámkami pošk. Bc. Radce Nečasové,
- záznamy hovorů mezi obž. Mgr. Janou Nečasovou a sv. RNDr. Petrem Nečasem ze dnů 7. 10. 2012, 6. 11. 2012 a dalších dnů, které dokumentují vztah obž. Mgr. Jany Nečasové a sv. RNDr. Petra Nečase, zejména **silnou citovou závislost sv. RNDr. Petra Nečase na obž. Mgr. Janě Nečasové, jeho velmi submisivní postoj v jejich vzájemném vztahu a časté výčitky a nespokojenost obž. Mgr. Jany Nečasové s tím, že sv. RNDr. Nečas není schopen ukončit svůj vztah s tehdejší manželkou pošk. Bc. Radkou Nečasovou,**
- záznamy hovorů mezi obž. Mgr. Janou Nečasovou a sv. Ing. Lubomírem Poulem a sv. Marií Zlatohlávkovou ze dne 12. 10. 2012, které se podrobněji analyzují výše v části II. 4. ve vztahu k telefonnímu hovoru obžalované s obž. Ing. Milanem Kovandou ze dne 8. 11. 2012, přičemž z těchto hovorů je také zřetelné, že obžalovaná byla přesvědčena o tom, že pošk. Bc. Radka Nečasová má milence.

Nalézací soud by se při řádném posouzení motivu měl vypořádat i se záznamem hovoru uskutečněného dne 3. 11. 2012 mezi obž. Mgr. Janou Nečasovou a sv. Marií Zlatohlávkovou, v němž obž. Mgr. Jana Nečasová s posměchem sv. Marii Zlatohlávkové sděluje, že pošk. Bc. Radce Nečasové vozi její děti kamarádka. Takto se přitom obž. Mgr. Jana Nečasová vyjadřovala v době, kdy údajně měly existovat vážné obavy o bezpečnost rodiny předsedy vlády sv. RNDr. Petra Nečase, osoby jí velmi blízké, s nimž tyto vážné obavy sdílela.

Stejně téma se řeší v rozhovoru mezi obž. Mgr. Janou Nečasovou a sv. RNDr. Petrem Nečasem ze dne 3. 1. 2013, v němž oba vyčítají pošk. Bc. Radce Nečasové, že vodi dítě do školy, ačkoli je na doprovod dost velké a zcela pomíjí, že před krátkou dobou dle jejich tvrzení a tvrzení obhajoby mělo údajně celé rodině hrozit nebezpečí. Nelze se vyhnout otázce, pokud by byla verze o nebezpečí pravdivá, proč by osoby, které dané nebezpečí měly zjistit a pociťovat jako vážné, zpochybňovaly doprovod dítěte. Předmětný záznam hovoru mezi obžalovanou a svědkem tedy ukazuje na účelovost jak obhajoby, tak i svědecké výpovědi RNDr. Petra Nečase. Soud tuto okolnost opět nijak nehodnotí a aktéry rozhovoru k jeho obsahu nevyslechl.

Jak již bylo zmíněno výše v části týkající se hodnocení výpovědi sv. RNDr. Petra Nečase, pro posouzení motivu je významné i tvrzení svědka, že své manželství považoval již za rozpadlé, přičemž s obž. Mgr. Janou Nečasovou měli dohodu od léta 2011, jak budou postupovat. Na základě provedeného dokazování takovou dohodu sice nelze vyloučit, nicméně z opatřených záznamů telekomunikačního provozu je zřejmé, že svědkovi bylo oznámení rozpadu manželství pošk. Bc. Radce Nečasové nepříjemné, spíše se mu vyhýbal a oddaloval je, přičemž naopak obž. Mgr. Jana Nečasová ho nabádala, aby dále neotálel a bez dalších odkladů konal. To je patrné jak z některých částí odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu účastnické telefonní stanice obž. Mgr. Jany Nečasové (např. hovor ze dne 12. 9. 2012 ve 20:35 hod. od času cca 12:00 min., hovor ze dne 10. 11. 2012 ve 21:14 hod. od času cca 10:30 min., hovory ze dne 28. 11. 2012 ve 22:14 hod. a 22:27 hod. od času cca 03:35 min., hovor ze dne 2. 12. 2012 ve 13:14 hod. v čase od cca 03:45 min.), které

byly provedeny k důkazu v hlavním líčení, tak i v dalších částech, jejichž provedení k doplnění dokazování státní zástupce navrhuje. Jedná se o řetězenou SMS zprávu ze dne 14. 1. 2013 v 10:02 hod., hovor ze dne 14. 1. 2013 ve 23:31 hod., řetězenou SMS zprávu ze dne 18. 1. 2013 v 11:24 hod., hovor ze dne 31. 1. 2013 v 19:16 hod. a hovor ze dne 1. 2. 2013 v 10:05 hod. Obsah hovorů i SMS zpráv je přiložen na datovém nosiči, a u SMS zpráv i v listinné podobě. Ani sv. RNDr. Petrem Nečasem tvrzená dohoda (s obž. Mgr. Janou Nečasovou) o ukončení manželství s pošk. Bc. Radkou Nečasovou tedy nevylučuje obžalobou dovozovaný motiv, že **obžalovaná mohla mít zájem získat nějaké negativní informace o poškozené, pomocí kterých by svědka přiměla k okamžitému uskutečnění jejich vzájemné dohody, aby tedy bez dalšího odkládání začal činit kroky k ukončení jeho tehdejšího manželství.**

II. 9. Problematika vydání rozkazu obž. Ing. Milanem Kovandou

Zcela povrchně nalézací soud posuzoval otázku, zda obž. Ing. Milan Kovanda dne 1. 11. 2012 vydal obž. Ing. Janu Pohůnkovi, MBA, rozkaz ke sledování nebo soudem dovozované obraně proti sledování pošk. Bc. Radky Nečasové. Nalézací soud mimo jiné argumentoval tím, že předmětného dne se obž. Ing. Milan Kovanda nacházel služebně mimo Prahu. Odvolatel k tomuto podotýká, že rozkazy nemusí být vydávány pouze při osobním styku tváří v tvář, ale že existují i komunikační prostředky umožňující vydání rozkazu na dálku. Nepochybně bylo prokázáno, že dne 30. 10. 2012 proběhla schůzka obžalovaných Mgr. Jany Nečasové a Ing. Milana Kovandy. Schůzka, na které obž. Mgr. Jana Nečasová chtěla s obž. Ing. Milanem Kovandou hovořit „o všem“, ptát se jej na plnění zadání a o něco jej požádat. Pokud by nalézací soud tato skutková zajištění posoudil v kontextu s prvotní výpovědí obž. Ing. Milana Kovandy, kterou v postavení obviněného učinil, je ze souvislosti těchto důkazů patrné, že obž. Ing. Milan Kovanda takovýto rozkaz musel vydat. Prvotní výpověď obž. Ing. Milana Kovandy plně odpovídá záznamům o odposlechu telekomunikačního provozu. Obž. Ing. Milan Kovanda původně vypověděl, že do funkce ředitele Vojenského zpravodajství byl jmenován k datu 1. 11. 2012. Někdy v tomto období přítom byl obž. Mgr. Janou Nečasovou požádán o prověření domněnek o možném sledování nebo ovlivňování, případně i setkávání se s „divnými“ lidmi pošk. Bc. Radkou Nečasovou. Obžalovaný tuto žádost chápal jako úkol, který jde z nejvyšších možných míst, od nejvyšších ústavních činitelů, a proto se rozhodl jí vyhovět. Z důvodu krátkosti působení ve své funkci a neznalosti běžného chodu věci žádost obž. Mgr. Jany Nečasové řešil s tehdejším ředitelem Odboru kontroly a vnitřní bezpečnosti Vojenského zpravodajství obž. Ing. Janem Pohůnkem, MBA. Posléze, jak obžalovaný ve své prvotní výpovědi uvedl, v podstatě prováděli sledování pošk. Bc. Radky Nečasové.

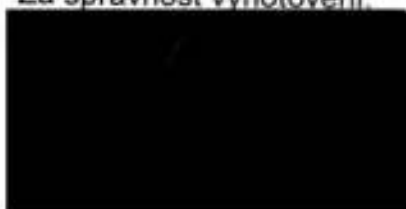
III.

Vzhledem k výše uvedenému státní zástupce **n a v r h u j e**, aby Městský soud v Praze podle § 258 odst. 1 písm. a), b), c), d) tr. řádu odvoláním napadený rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 29. 5. 2015, sp. zn. 3 T 35/2014, zrušil a podle § 259 odst. 1 tr. řádu věc vrátil soudu I. stupně.

V Ostravě dne 4. 9. 2015

Mgr. Rostislav Bajger
státní zástupce

Za správnost vyhotovení:

Přílohy (jen u písemného, ne elektronického vyhotovení)

- datový nosič se záznamy telekomunikačního provozu obž. Mgr. Jany Nečasové se sv. RNDr. Petrem Nečasem (ze dne 12. 9. 2012 ve 20:35 hod., ze dne 10. 11. 2012 ve 21:14, ze dne 28. 11. 2012 ve 22:14 hod. a 22:27 hod., ze dne 2. 12. 2012 ve 13:14 hod., ze dne 14. 1. 2013 v 10:02 hod., a ve 23:31 hod., ze dne 18. 1. 2013 v 11:24 hod., ze dne 31. 1. 2013 v 19:16 hod. a ze dne 1. 2. 2013 v 10:05 hod.)
- přepisy řetězených SMS zpráv obž. Mgr. Jany Nečasové ze dne 14. 1. 2013 v 10:02 hod. a ze dne 18. 1. 2013 v 11:24 hod.
- úřední záznam o vysvětlení dr. Jiřího Šedivého ze dne 26. 8. 2015